

เรื่องเล่าพลัง ACTIVE

คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ปีงบประมาณ 2558

คำนำ

โครงการประกวดงานเขียนเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมต่อเนื่องของคณะแพทยศาสตร์ที่จัดเป็นประจำทุกปี โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อส่งเสริมให้บุคลากรสังกัดคณะแพทยศาสตร์ สามารถถ่ายทอดเรื่องราวประสบการณ์จริง ข้อคิดที่ได้รับจากการทำงาน และเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง รวมทั้งตระหนักถึงคุณค่าของการทำงานจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านเรื่องเล่า ได้รับประโยชน์ และเกิดแรงบันดาลใจในการพัฒนาตนเองและงานประจำต่อไป

โดยในปีงบประมาณ 2558 นี้ ได้กำหนดหัวข้อว่า “เรื่องเล่าพลัง ACTIVE” โดยมีที่มาจากค่านิยมองค์กรคณะแพทยศาสตร์คือ ACTIVE เป็นสำคัญ ด้วยตระหนักว่าบุคลากรทุกคนต่างมีลักษณะเฉพาะในการดำเนินชีวิตของแต่ละคน เมื่อมาอยู่ร่วมกันในองค์กร จึงมีค่านิยมองค์กรเป็นแนวทางในการกำหนดพฤติกรรมของบุคลากรเพื่อนำไปสู่การขับเคลื่อนองค์กร โดยบุคลากรทุกคนที่มีส่วนร่วมในองค์กรต้องนำไปปฏิบัติเพื่อให้ทุกภาคส่วนขององค์กรนั้นมุ่งหน้าไปในทิศทางเดียวกัน อันจะนำไปสู่ความก้าวหน้า และเพิ่มศักยภาพขององค์กรให้ดีขึ้นมีคุณภาพ

รวบรวมและแบ่งปัน โดย

งานประกันคุณภาพการศึกษา บริหารความเสี่ยง และการจัดการความรู้

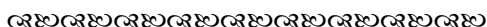
คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

กันยายน 2558

สารบัญ

คำนำ

	หน้า
เรื่องเล่าพลัง ACTIVE ของอาจารย์แพทย์คนหนึ่ง.....	1
โอดี...ดีดี.....	5
ส่วนหนึ่งของ Green University คือ งานการประชุม.....	9
กลั้วการเปลี่ยนแปลง.....	15
วันนี้...ที่ไม่ได้มีแค่ตัวเรา (แต่มีคำว่าพวกเรา)	18
ความคิดเล็กเล็ก.....	24
เรื่องเล่าประทับใจ...ของฉัน เรื่องลมหายใจเดียวกัน.....	26
สามัคคีคือพลัง เข้าใจตรงกันนะ.....	29
จากคนหลังบ้าน.....	33
คนดีของฉัน.....	36
แก่นใจ.....	38
พลัง Active จากพยาบาลน้องใหม่วัยใสอ่อน.....	43
ก้าวที่กล้า.....	46
คู่แค้นแสนรัก.....	48

เรื่องเล่าพลัง ACTIVE ของอาจารย์แพทย์คนหนึ่ง

(รางวัลชนะเลิศ - ประเภทพนักงาน)

แพทย์หญิงผกาพรรณ ดินชูไท

อาจารย์แพทย์

วันหนึ่งของเดือนเมษายนที่ผ่านมา เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ดิฉันมองหน้าจอ อ้อ แพทย์เพิ่งจบหมาดๆ ลูกศิษย์ในที่ปรึกษาของดิฉัน คนหนึ่งนั่นเอง

ดิฉันรับสาย “สวัสดีจ๊ะ”

เสียงลูกศิษย์ “สวัสดีครับอาจารย์ ผมโทรมาเรียนเชิญอาจารย์ ไปร่วมงานบวชของผม ผมจะบวช 2 สัปดาห์ที่สระบุรีสัปดาห์หน้าครับ อาจารย์”

“อ้อ อาจารย์ไปไม่ได้หรอก ช่วงนี้งานยุ่งมากเลย อนุโมทนา ด้วยเลยละกันนะคะ”

“อ้อ ไม่ใช่ไรครับอาจารย์ ผมขอให้ผลบุญที่ผมได้บวชในครั้งนั้น ส่งถึงอาจารย์ และครอบครัวให้มีสุขภาพแข็งแรงไปตลอดเลยนะครับ”

พึงประโยชน์สุดท้าย ดิฉันถึงกับน้ำตาคลอ

“ขอบคุณมาก ๆ เลยจ้า อนุโมทนานะคะ”

จบการสนทนา ดิฉันวางสายแล้วก็ยิ้มคนเดียว คิดในใจถึงอดีต ที่ผ่านมา

ดิฉัน อ.พญ.ผกาพรรณ ดินชูไท ได้เข้ามาทำงานตำแหน่ง อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ ม.บูรพา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 งานของดิฉัน มีทั้งการเป็นแพทย์ดูแลรักษาผู้ป่วยแผนกอายุรกรรม และเป็นอาจารย์ สอนนิสิตแพทย์ ดิฉันมีความรักในงานทั้ง 2 ด้าน รับผิดชอบในหน้าที่ พยายามทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ แม้ว่าในช่วงแรกๆ การเป็นอาจารย์แพทย์เป็นเรื่องใหม่ที่ไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน ต่อมา ในปี 2552 ดิฉันได้รับมอบหมายให้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิต แพทย์ (นสพ.) รุ่นที่ 3 จำนวน 8 คน ดิฉันได้ทำความรู้จัก ขอเบอร์ โทรศัพท์ และให้เบอร์โทรศัพท์ของดิฉันไว้ ตั้งแต่พบกันเมื่อพวกเขา เข้าเรียน ในปีที่ 1 หลังจากที่นัดเจอกัน พาไปเลี้ยงอาหารบ้าง 2-3 ครั้ง เราก็เริ่มคุ้นเคยกัน ดิฉันโชคดีมากที่มี นสพ. ในที่ปรึกษาทั้ง 8 คน เป็น เด็กที่ดี และน่ารักตลอด 6 ปี ที่ดิฉันเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของเด็ก กลุ่มนี้ จริงๆ แล้วดิฉันเองรู้สึกว่ ดิฉันไม่ค่อยได้ช่วยอะไรพวกเขา มากนัก เพราะทั้งเรื่องการเรียน มนุษย์สัมพันธ์กับเพื่อน การทำกิจกรรมในคณะ เด็กกลุ่มนี้ สามารถทำได้ดีอยู่แล้ว พวกเขา ไม่ได้รับทวนหรือปรึกษาอะไรกับดิฉันเลย ดิฉันเพียงแค่คอยดูแล เวลา มีกิจกรรมต่างๆ หรือหากต้องการให้อาจารย์ลงชื่อในเอกสารบางอย่าง และคอยนัดหมายพาไปเลี้ยงอาหาร เพื่อจะได้มีเวลาพูดคุยกันอย่างน้อย ปีละ 1 ครั้ง ซึ่งก็มักจะเป็นการพูดคุยเล่นกันสนุกสนานเสีย เป็นส่วนใหญ่ ดิฉันทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาอย่างมีความสุขมาก แม้ว่าตนเองไม่ได้เป็นคนที่มีรายเวเงินทอง แต่ก็ชอบที่จะพาเด็กๆ ไปทานอาหารร้องเพลงคาราโอเกะ นั่นเป็นสิ่งที่ดิฉันสามารถทำให้ เด็กๆ มีความสุขได้ และตัวเองก็มีความสุขมากๆ ด้วย จนกระทั่ง เดือนมีนาคม 2558 นสพ.กลุ่มนี้ก็สำเร็จการศึกษาเป็นแพทย์เต็มตัว

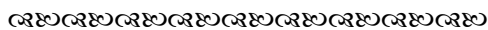
อย่างสมภาคภูมิ ดิฉันภูมิใจ และดีใจกับเด็ก ๆ เป็นอย่างมาก เราคุยกัน ตอนงานเลี้ยงส่งท้ายว่า อาจารย์จะขอเป็นที่ปรึกษาของเด็ก ๆ ไปตลอดเท่าที่จะทำได้

เมื่อลูกศิษย์โทรศัพท์มาบอกว่าจะบวช ได้ยินเพียงเท่านั้น ดิฉันก็ดีใจมาก ที่ลูกศิษย์ได้มีโอกาสบวชศึกษาพระธรรมอย่างเต็มที่ แม้จะเป็นเวลาสั้น ๆ ก็ยังดี รู้สึกดีใจที่ลูกศิษย์ นึกถึงเราและเชิญเรา ร่วมงาน แต่ไม่เพียงเท่านั้น ดิฉันได้รับรู้ถึงความปรารถนาดีที่ลูกศิษย์ มีให้ ที่จะยกผลบุญจากการบวชให้แก่ดิฉันและครอบครัว ทำให้ดิฉัน กลับมาย้อนคิดว่า เขาให้ความรักความปรารถนาดีกับเราถึงขนาดนี้ ที่ผ่านมาระทำหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาได้จริงจังหรือไม่ ยังมีอะไร ที่เราจะทำได้ดีขึ้นกว่านี้อีกหรือเปล่า ถ้าดิฉันมีโอกาสเป็นอาจารย์ ที่ปรึกษาของ นสพ.กลุ่มใหม่ ดิฉันจะทำอะไรให้ดีขึ้นได้บ้าง เพื่อให้สม กับที่ลูกศิษย์มอบความรักความปรารถนาดีให้กับดิฉัน

ส่วนอีกหน้าที่หนึ่งของดิฉันก็คือ การเป็นแพทย์ที่ดูแลรักษา ผู้ป่วย หลังจากเข้ามาทำงานที่ รพ.ม.บูรพา ได้ 2-3 ปี จำนวนผู้ป่วย ที่มารับบริการ ก็มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ไม่มากเท่า รพ.จังหวัด ดิฉันมีผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่ต้องรับยาต่อเนื่องที่แผนกผู้ป่วยนอกอยู่จำนวนมาก การนัดหมายเพื่อดูอาการ และรับยาทุก 1-3 เดือนเป็นประจำ และการที่ดิฉันมีเวลาพูดคุยกับผู้ป่วยอยู่เสมอสมควรในการพบกัน แต่ละครั้ง ทำให้ดิฉันกับผู้ป่วยคุ้นเคยกันหลังจากดูแลกันประมาณ 3-4 ปี ผู้ป่วยส่วนใหญ่ของดิฉันเป็นผู้สูงอายุ ที่อายุ 70-90 ปี ก็มีจำนวนมาก ในการพบกันแต่ละครั้งดิฉันก็มักจะถามถึงสารทุกข์ สุกดิบของผู้ป่วย ผู้ป่วยก็มักจะถามเรื่องราวของดิฉัน เรามักจะคุยกัน อย่างเป็นกันเองตามเวลาอันสมควร บางครั้งผู้ป่วยก็เล่าเรื่อง

ที่ไม่สบายใจ ปัญหาต่างๆ ของผู้ป่วย และครอบครัว ให้ดิฉันฟัง ดิฉันได้เพียงแค่นิ่งฟัง และยิ้มให้ ให้กำลังใจได้เท่านั้นเอง ในใจก็คิดว่า ไม่สามารถไปช่วยเขาได้มากนัก แต่ผู้ป่วย ก็คงต้องการเพียงแค่นั้น เพียงแค่มีสคนฟังความทุกข์ของเขาเท่านั้นเอง ก่อนผู้ป่วยจะออกจากห้อง ตรวจไป ก็มักจะกล่าวอวยพรให้ดิฉัน โดยเฉพาะผู้ป่วยที่อายุมากๆ มักจะให้พรดิฉันให้สุขภาพแข็งแรง ให้สวยตลอดไป ให้เจริญก้าวหน้า ในการทำงาน ดิฉันก็ยิ้มและกล่าวขอบคุณ หรือยกมือไหว้ สาธุ เลยก็มี ดิฉันรับรู้ได้ถึงความปรารถนาดีที่ผู้ป่วยมีให้เรา เหมือนเราเป็นลูกหลาน และตัวเราละ ได้ดูแลผู้ป่วยของเราดูจวบจนติเมตรแล้วหรือยัง มีอะไร ที่จะทำเพื่อช่วยเหลือเขาได้อีก

พลัง ACTIVE ในชีวิตการทำงานทุกๆ วันของดิฉัน ก็ได้มาจากทั้ง 2 ส่วนนี้ คือการได้สอน นสพ. ได้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และการดูแลผู้ป่วยเห็นผู้ป่วย มีสุขภาพดีหรือมีอาการดีขึ้น ดิฉันก็มีความสุข ไม่ได้หวังผลตอบแทนอื่นใด แต่กลับได้รับผลที่เกินความคาดหมายก็คือ ความรัก ความปรารถนาดี ที่ลูกศิษย์ และผู้ป่วย ได้มอบให้แก่ดิฉัน เป็นผลตอบแทนที่ประเมินค่าเป็นเงินทองไม่ได้ แต่เป็นแรงผลักดันที่ทำให้ดิฉันจะต้องพัฒนาตัวเองให้ทำหน้าที่ทั้ง 2 หน้าที่นี้ ให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

โอดี...ดีดี

(รางวัลชนะเลิศ - ประเภทลูกจ้าง)

นางสาวราตรี ภูมวรรณ
พนักงานห้องยา

“เฮ้า! ทุกๆ คน ค่านิยมองค์กรของเราคืออะไร” นี่ก็คือคำถามที่หัวหน้าเภสัชกรรม ถามพวกเราแทบทุกครั้งในที่ประชุมหลังเลิกงาน “มุ่งผลสัมฤทธิ์ คิดพัฒนา ประชากรร่วมใจ สร้างสรรค์สิ่งใหม่ ใใจอาสา มีจรรยาวิชาชีพ” และนี่คือคำตอบ ที่พวกเราท่องกันเป็นนกแก้วนกขุนทอง เหมือนนักเรียนท่องอาขยานก่อนกลับบ้าน ยังไงยังงั้น แผนกเภสัชกรรม มีการประชุมหลังเลิกงานทุกวัน มีการพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาที่พวกเราต้องพบเจอในแต่ละวัน ระดมความคิด หาข้อสรุปในการแก้ไขปัญหา และหาแนวทางป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นซ้ำ พวกเราได้รับความรู้มากขึ้นจากกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ การประชุมในแผนก การเข้าอบรมในห้องประชุมตามวาระ การไปอบรมนอกสถานที่ที่เค้าเรียกกันว่า “ไปโอดี” เฮ้! มันดีจริงๆ เหนอ ครั้งแรกที่ได้ยินคำว่า “ไปโอดี”

ฉันยังไม่ค่อยเข้าใจว่าไปทำอะไร ยังไงกันแน่ แต่เห็นเค้าว่าไปอบรมนอกสถานที่ “ฮีม...ก็ดีเหมือนกันนะ” ทำแต่งงานอย่างเดียว

ได้ไปเปิดหูเปิดตาซะบ้าง ความรู้สึกตอนนั้น คล้ายๆ โรงเรียนจะพานักเรียนไปทัศนศึกษาไปเที่ยว ไปเรียนรู้ไปดูอะไรแปลกใหม่ นี่มันจะใช้อย่างที่คิดมั๊ยเนี่ย

การไปโอดีในขณะนั้น เป็นอะไรที่แปลกใหม่สำหรับพวกเรา แต่เนื่องจากการไปโอดีต้องมีการพักค้างคืน ทำให้เพื่อนๆ หลายคนเกิดความกังวล ห่วงลูก ห่วงสามี ห่วงบ้าน ห่วงโน่นนี่นั่น เยอะแยะไปหมด บางคนก็ว่าจะแก้ง่วงป่วย จะไต่ไม่ต้องไป แต่ขอบอกว่า ไม่มีใครสามารถหลุดรอดการอบรมนี้ไปได้ค่ะ เพราะเป็นการอบรมร้อยเปอร์เซ็นต์ ที่ทุกคนต้องให้ความร่วมมือ นอกจากจะสาหัสจริงๆ คนท้องโต ไกลค์ลอด คนป่วยหนักใกล้ตาย อ้อ! อาการหนักขนาดนั้น คงจะไม่มีหรอกค่ะ ถ้าไม่ใช่เหตุสุดวิสัยจริงๆ ต้องได้ไปทุกคน... แน่นนอนค่ะ

การไปโอดีในปีแรกๆ ยังไม่ค่อยมีอะไรมากมายค่ะ เพราะตอนนั้นเรายังไม่มีค่านิยมองค์กร มีแค่กิจกรรมละลายพฤติกรรมเล็กๆ น้อยๆ ทำความรู้จักกัน พุดคุยกัน ทานอาหารร่วมกัน พักค้างคืนด้วยกัน ตื่นเช้ามาทานอาหาร ทำกิจกรรมอีกนิดหน่อย แล้วก็ขึ้นรถกลับบ้าน แค่นั้นค่ะ

ต่อมาเมื่อเรามีค่านิยมองค์กรแล้ว การไปโอดีจึงมุ่งเน้นเรื่องการปลูกฝังค่านิยมองค์กร แต่ก็แปลกที่การไปครั้งหลังๆ นี้ เริ่มมีสีสันมากขึ้น สถานที่สวยงาม บรรยากาศดี อาหารอร่อย วิทยากรอารมณ์ดี กิจกรรมต่างๆ ที่ไม่ยากจนเกินไป ทำให้ไม่เครียด มีแต่ความสนุกสนานเฮฮา ไม่น่าเบื่อ กิจกรรมที่ฉันประทับใจ และคิดว่าตรงกับจุดประสงค์หลักของการจัดอบรมโอดีมากที่สุด คือการจัดแบ่งกลุ่มตามค่านิยมองค์กรของพวกเรา คือ ACTIVE นั่นเอง

กลุ่ม A : Achieve (มุ่งผลสัมฤทธิ์) กลุ่ม C : Continue (คิดพัฒนา) กลุ่ม T : Team work (ประชาร่วมใจ) กลุ่ม I : Innovation (สร้างสรรค์สิ่งใหม่) กลุ่ม V : Volunteer (ใจอาสา) กลุ่ม E : Ethic (มีจรรยาวิชาชีพ) ให้แต่ละกลุ่ม ค้นหาความหมายของชื่อกลุ่ม และให้ยกตัวอย่างจากเหตุการณ์ที่ประสบพบเจอมาจริงๆ ตามความหมายของชื่อกลุ่มนั้นๆ กิจกรรมในส่วนนี้ ช่วยให้ทุกคนร่วมมือร่วมใจ ระดมสมอง ระดมความคิด ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานของแต่ละกลุ่ม พร้อมทั้งช่วยกันนำเสนอได้อย่างน่าประทับใจ กลุ่มของฉันคือกลุ่ม V: Volunteer (ใจอาสา) พวกเราสนุกสนานกันมากกับการระดมความคิด เพื่อนๆมีเรื่องสนุกๆมาเล่าให้ฟังเยอะเยาะไปหมด แต่ทุกคนตกลงให้ใช้เรื่องของฉันเป็นตัวอย่างในการนำเสนอ เรื่องที่เล่าก็ครั้งก็รู้สึกอึดอัดใจ เกิดความภาคภูมิใจในตัวเองทุกที เรื่องมันมีอยู่ว่า ...วันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ห้องยา พบว่ามีคุณป้าสูงอายุท่านหนึ่งนั่งรถเข็นวีลแชร์มารับยา คุณลุงที่เป็นสามีทำหน้าที่เข็นรถให้ ได้รับยาถุงใหญ่มาก พร้อมน้ำเกลือล้างแผลอีกสองลิ้นใหญ่ ดูแล้วคงจะขนก้นไปไม่ไหวแน่ ฉันเลยบอกให้คุณลุงคุณป้ารอก่อนแล้วรีบเข้าไปเอารถเข็นยาในคลังออกมาช่วยขนน้ำเกลือให้ ฉันเดินไปส่งที่ลานจอดรถ ช่วยยกถังน้ำเกลือใส่กระบะท้ายรถให้คุณลุงคุณป้ายิ้มอย่างซาบซึ้ง ขอบอกขอบใจ แล้วก็ให้ศีลให้พรกันยกใหญ่ ฉันเดินกลับห้องพร้อมด้วยรอยยิ้มเต็มหน้า อึดอัดอึดใจจริงๆ วันนั้น...ฉันเชื่อว่า หลายๆ คนคงจะเคยเจอเหตุการณ์น่าประทับใจแบบนี้กันมาบ้างแหละนะ คุณก็รู้สึกอึดอัดใจ และภาคภูมิใจ เหมือนที่ฉันรู้สึกใช้มั้ยละ... มีความสุขดีนะคะ

ส่วนหนึ่งของ Green University คือ งานการประชุม

(รางวัลรองชนะเลิศ อันดับที่ 1 - ประเภทพนักงาน)

นางกัญหา เพ็ชรदान
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป

พูดถึงงาน พูดถึงหน้าที่ความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่องาน ต่อเพื่อนร่วมงาน และต่อองค์กรนั้น ดิฉันขอถ่ายทอดถึงเรื่องราว ความรู้สึก และประสบการณ์จริงของดิฉัน ออกมาเป็นคำพูดในลักษณะ ตัวอักษร ให้รุ่นน้อง เพื่อน พี่ หัวหน้า และผู้บังคับบัญชา ตลอดจนผู้ที่สนใจ ได้รับรู้ถึงการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของงานการประชุม ที่ดิฉันได้สัมผัสมาในระยะเวลาที่ดิฉันเริ่มเข้ามาสู่งานบริหารงานทั่วไป คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา รวมระยะเวลาจนถึงปัจจุบันนี้ นับเป็นเวลา 4 ปี เริ่มตั้งแต่เข้ามาในตำแหน่งงานเลขานุการปัจจุบัน งานการประชุม พูดโดยรวมก็เป็นตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป นั่นเอง ด้วยที่เราชาวคณะแพทยศาสตร์ เป็นคณะที่เริ่มก่อตั้ง และเริ่มจัดให้มีการเรียนการสอนของนิสิตแพทย์ จึงทำให้อะไร หลายนๆ อย่าง ฟังเริ่มต้น เรื่องบุคลากร ภาระงาน สถานที่ ที่ยังไม่พร้อม ในการจัดระบบ ระเบียบให้เกิดประสิทธิภาพได้อย่างสูงสุด แต่สิ่งเหล่านี้ มันแฝงไปด้วยความรับผิดชอบในหน้าที่ของแต่ละคน ความมีน้ำใจ

ต่อเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชาระดับกลาง และระดับสูง สามารถรวมพลังเป็นหนึ่งเดียว และบรรลุผลสำเร็จได้ จนปัจจุบันมีบุคลากรมาก ทั้งของฝ่ายโรงพยาบาล และคณะแพทยศาสตร์ และปัจจุบันนี้ งานการประชุมของเราก็สามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในระดับหนึ่ง

ดิฉันขอเล่าเรื่องราวที่ดิฉันได้ปฏิบัติงานมาและเห็นภาพ การพัฒนางานการประชุมได้อย่างต่อเนื่อง และชัดเจน คือ ดิฉัน ได้รับมอบหมายต่อจากเพื่อนที่ทำงานการประชุมที่ทำอยู่เดิม ซึ่งเพื่อนที่กล่าวถึงนี้ ได้ทำหน้าที่งานวิชาการ งานหลักสูตร แต่ต้องมาทำงานประชุมด้วย เนื่องจากบุคลากรเรามีไม่เพียงพอ จึงทำให้คน 1 คน ต้องทำหน้าที่หลายหน้าที่ ดิฉันเองทำหน้าที่ เลขานุการ ก็ได้รับมอบหมายให้ทำประชุมอีกงานหนึ่งต่อจากเพื่อน ตอนแรกคณะเรามีคณะกรรมการประจำคณะฯ ที่เราต้องดำเนินการ ให้เป็นในรูปของการประชุมที่สมบูรณ์แบบ มีประธานกรรมการ กรรมการ เลขานุการ และมีบุคคลภายนอกเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนคณะกรรมการบริหารคณะแพทยศาสตร์ เดิมที่เรายังไม่ได้อยู่ ในรูปของกรรมการ คือ เป็นที่ประชุมของผู้บริหารคณะฯ เหมือนเป็นการประชุมติดตามงานกันมากกว่า ยังไม่มีรายงานการประชุม วาระการประชุม พอดิฉันเข้ามา ก็เริ่มมีการประชุมผู้บริหาร ที่มีการแต่งตั้งที่ประชุมเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นคำสั่งขึ้นมา โดยมีคณบดีเป็นประธาน มีรองคณบดี ผู้ช่วยคณบดีเป็นกรรมการ และมีผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบริหาร และดิฉันเป็นกรรมการ และเลขานุการ ตามลำดับนั้น ทางคณะเราจึงได้มีการพัฒนา จัดทำเป็นวาระ การประชุม รูปเล่มการประชุม รายงานการประชุม ซึ่งทำรูปเล่ม

เหมือนที่ประชุมของมหาวิทยาลัย ติดวาระการประชุม เย็บมุม หรือเจาะรูเอกสารการประชุมโดยใช้ลันแท้มโลหะ ทำเป็นรูปเล่ม ซึ่งบางครั้ง ฝ่ายเลขานุการได้รับเรื่องที่จะเสนอเข้าวาระที่ประชุมล่าช้า หรือมีวาระแทรกก่อนที่จะประชุม จึงทำให้เอกสารการประชุมเสร็จช้า หรือไม่เรียบร้อย แต่ด้วยที่เรามีเพื่อนร่วมงานที่ดี ที่คอยช่วยเหลือกัน จึงทำให้คณะเราเกิดความสามัคคี ทุกคนหันหน้ามาช่วยติฉิน บางคนก็ช่วยถ่ายเอกสารการประชุม บางคนก็ทำหน้าที่เจาะรู บางคนก็จัดเรียงเอกสารตามวาระ บางคนก็นำลันแท้มเข้าเล่ม และบางคนก็ติดวาระการประชุม เราจะประชุมกันแบบนี้เดือนละ 2-3 ครั้ง ซึ่งทำให้การประชุมแต่ละครั้งต้องใช้บุคลากรจากงานอื่นใช้เวลาจัดทำเอกสารมาก ใช้กระดาษเป็นจำนวนมาก เพราะคณะฯ เรามีวาระการประชุมค่อนข้างเยอะ เนื่องจากเป็นคณะที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน และการให้บริการประชาชนของฝ่ายโรงพยาบาล มีคนเข้า-ออกเป็นจำนวนมาก จึงทำให้มีวาระการประชุมค่อนข้างมาก ถึงกับว่าพรุ่งนี้จะประชุม เย็นนี้เอกสารยังไม่เสร็จ จนเลยเวลาเลิกงาน 3-4 ชั่วโมง เราก็ยังไม่ได้กลับบ้าน ไม่ใช่แค่ติฉินคนเดียว ที่ยังไม่ได้กลับบ้าน มีเพื่อนร่วมงานที่คอยช่วยทำเอกสารการประชุมก็ยังไม่ได้กลับบ้านเหมือนกัน เหตุการณ์เหล่านี้ ทำให้เรา และเพื่อนร่วมงานรักกันสามัคคีกัน แม้แต่วันประชุม ก่อนการประชุมมีวาระแทรกขึ้นมา ต้องทำการรื้อเอกสารและนำเอกสารเข้าไปแทรกใหม่ เพื่อนกลุ่มเดิมที่คอยช่วยก็ยิ่งเข้ามาช่วยจนถึงวินาทีสุดท้ายที่จะมีการประชุม กรณีที่เริ่มดำเนินการประชุมไปแล้ว ถ้ามีเอกสารแทรก ก็ถ่ายเอกสารแจกที่ประชุมได้ แต่ก็ยังคงใช้กระดาษเพิ่มขึ้นมากอีก เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2556 คณะแพทยศาสตร์ และโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยบูรพา

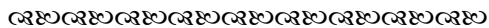
ได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ทำให้มีผู้บริหารชุดเดียวกัน ซึ่งทำให้วาระที่ต้องเข้าที่ประชุมมีจำนวนมากขึ้นจากเดิมเป็นเท่าตัว แนนอนอยู่แล้ว ค่ะว่า วาระเพิ่มมากขึ้น กระดาษก็ต้องใช้เพิ่มมากขึ้นเหมือนกัน ฝ่ายเลขานุการจากเดิมใช้เวลาในการทำเอกสาร 5 ชั่วโมง วาระเพิ่มเวลาที่ใช้ทำเอกสารก็ต้องเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น ถ้าคณะฯ ไม่มีการพัฒนาในเรื่องระบบการประชุม ไม่มีการเปลี่ยนแปลง สิ่งที่ทางคณะจะต้องสูญเสียมากที่สุดคือ งบประมาณที่ต้องจัดทำเป็นรูปเล่ม ซึ่งทางคณะให้ทางร้านเป็นผู้ดำเนินการ เวลาการทำงานของดิฉัน หรือแม้แต่การติดวาระการประชุม บางครั้งติดวาระการประชุมทำคนเดียวไม่สามารถทำได้ เนื่องจากมีผู้บริหารคณะแพทยศาสตร์ และผู้บริหารโรงพยาบาลรวมกันแล้วก็ประมาณ 28 คน จึงจำเป็นต้องขอแรงจากงานอื่นเข้ามาช่วย ซึ่งขณะเดียวกันเพื่อนที่เข้ามาช่วยก็ต้องเสียงานประจำที่เพื่อนดำเนินการอยู่ เพื่อให้งานเราสำเร็จ ถ้าคณะฯ เรายังไม่มีการพัฒนา หรือยังคงอยู่ในรูปแบบเดิม จะมีผลกระทบกับหลายฝ่ายซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการใช้งบประมาณเกินความจำเป็น

พอมายู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อประมาณเดือนกันยายน หรือตุลาคม พ.ศ. 2556 ทางคณะฯ ได้รับหนังสือจากทางสำนักคอมพิวเตอร์ เรื่อง ประชาสัมพันธ์แท็บเล็ต Microsoft Surface สำหรับสถาบันการศึกษาในราคาพิเศษ ที่ลดลงจากราคาขายปกติมากกว่า 50% ดิฉันเองเห็นหนังสือฉบับดังกล่าว จึงได้ตัดสินใจซื้อใช้เอง และให้ที่บ้าน วันนั้นสั่งซื้อก็รวมแล้วประมาณ 5-6 เครื่อง โดยใช้ทุนส่วนตัว ประกอบกับความคิดของทีมงานที่ทำให้เรามองเห็นถึงภาพการประชุมในวันข้างหน้าได้ ถึงแม้ว่าจะไม่มากแต่ผลที่ได้รับในปัจจุบันนี้มากกว่าที่เราคิดไว้ ทางผู้บริหารเองได้เห็นถึงความสำคัญของการใช้แท็บเล็ต

Surface เพราะจากการคำนวณ ราคาเครื่องต่อจำนวนผู้บริหาร และงบประมาณที่เราเคยจัดทำเอกสารการประชุมต่อครั้งว่าเสียค่าใช้จ่ายเท่าไร ก็ปีที่เราสามารถไปแล้วคุ้มทุน ด้วยเหตุผลต่างๆ นานา หลายประการ จึงทำให้ทางคณะตัดสินใจซื้อและนำมาใช้ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการใช้ Surface ที่เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการประชุม หลังจากที่เรานำมาใช้ Surface ขั้นตอนการจัดทำเอกสาร รูปเล่มเอกสาร ตลอดจนขั้นตอนต่างๆ หายไปจากเวลาที่ฉันเคยทำมาเกินกว่าครึ่ง จากการที่ดิฉันเคยเจาะรูเอกสาร ใส่ลิ้นแฟ้ม เย็บเล่ม เรียงเอกสารตามวาระ ตัดวาระการประชุม และใช้เวลาในการทำรูปเล่มนาน ดึงเพื่อนร่วมงานเข้ามาช่วยนั้น หรือแม้แต่เวลาที่ดิฉันกลับบ้านดึก หรือตื่นเข้ามาเพื่อตัดวาระการประชุม แต่ปัจจุบันที่ดิฉันมี Surface เป็นเทคโนโลยีที่เข้ามาช่วยพัฒนางานการประชุมของดิฉันขึ้นมาก เพื่อนที่เคยเข้ามาช่วยงาน ก็รับผิดชอบงานของตัวเอง จึงทำให้ผลงานที่ออกมามีประสิทธิภาพ ไม่ต้องเอาเวลาช่วยเหลืองานใคร เอกสาร กระดาษ ที่ใช้มาก ก็ลดน้อยลงหลายเท่าตัว และไม่เป็นขยะของโลกด้วย ที่สำคัญดิฉันได้รับข้อมูลดีๆ จากสำนักคอมพิวเตอร์ เชิญทีมเลขานุการที่ประชุมเข้าอบรมปฏิบัติการเรื่อง ลดเอกสารการประชุมด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ในวันที่ 12 มิถุนายน พ.ศ. 2558 ซึ่งทางสำนักงานคอมพิวเตอร์ได้พัฒนาระบบเพื่อใช้ในการประชุมบนระบบปฏิบัติการ IOs Window และ Android จึงทำให้คณะฯ เรามองเห็นภาพการประชุมด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้ชัดเจน เพราะเนื่องจากทางคณะฯ มี Surface อยู่แล้ว เพียงแค่นำระบบ จากสำนักคอมพิวเตอร์มาใช้เพื่อพัฒนาระบบการประชุมของคณะฯ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้น งานการประชุมของคณะแพทยศาสตร์ ถือว่าเป็นคณะฯ ตัวอย่าง ในการประหยัด

ทรัพยากร งบประมาณ ตลอดจนลดขั้นตอนการทำงานของทีมเลขานุการ แต่ขณะเดียวกัน การที่เราจะใช้ระบบประชุมอิเล็กทรอนิกส์ (E-Meeting) ซึ่งผ่านระบบของสำนักคอมพิวเตอร์ เกรงว่าข้อมูลบางข้อมูลของเราไม่สามารถเปิดเผยได้ ถ้าข้อมูลบางอย่างถูกเผยแพร่ไปยังสาธารณะ เช่น ประวัติของผู้ป่วย การเงิน เป็นต้น ถือว่าเป็นการผิดจรรยาบรรณด้านวิชาชีพ ด้วยเหตุผลนี้ จึงทำให้ทีมของงานเลขานุการตระหนักถึงวิธีการทำงานให้มากขึ้น เพื่อให้ข้อมูลของเราปลอดภัยที่สุด ทีมเลขานุการจึงได้พิจารณาแล้ว ให้ใช้รูปแบบการประชุมแบบเดิม โดยไม่ผ่านระบบสำนักงานคอมพิวเตอร์ ไม่ว่าจะทางคณะจะใช้รูปแบบไหน ผ่านระบบของสำนักงานคอมพิวเตอร์หรือไม่นั้น หรือใช้รูปแบบเดิม คือลงข้อมูลไว้ใน surface หน้า Desktop ถึงเวลาประชุมก็เปิดหน้าเอกสารการประชุมทิ้งไว้ ทางทีมเลขานุการก็พร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลง และปรับปรุงพัฒนางานการประชุมต่อไป

เรื่องราวที่กล่าวมาข้างต้น ล้วนเกี่ยวพันกันเป็นพลัง ACTIVE ของงานการประชุมที่สามารถขับเคลื่อนให้เป็นไปตามนโยบายมหาวิทยาลัย “ลดค่าใช้จ่าย” “เพิ่มประสิทธิภาพ” และ การพัฒนาไปสู่การเป็น “Green University”

กลั้วการเปลี่ยนแปลง

(รางวัลรองชนะเลิศ อันดับที่ 1 - ประเภทลูกจ้าง)

นายวิษระ อุปถัมภ์
พนักงานห้องมืด

ดวงอาทิตย์ยังขึ้นทิศตะวันออก และตกลงยังทิศตะวันตกกว่า 14 ปีมาแล้ว ที่ผมยังทำงานที่อยู่ที่นี่ “จากศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ” ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น “โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยบูรพา” จากอาคารชั้นเดียว กลายเป็นอาคารสูงหลายชั้น สองอาคาร ทุกๆ อย่าง ล้วนเปลี่ยนไป เมื่อเวลาเปลี่ยนแปลง รวมถึงแผนกเอกซเรย์ที่ผมทำงานอยู่ก็เช่นกัน

“พี่หุคะ ต่อไปเราไม่ต้องล้างฟิล์มแล้วนะคะ เราจะมี PACS ใช้แล้ว” เมื่อสองปีที่แล้ว มีคนหลายคนในแผนกพูดประโยคนี้กับผม ผมเพียงแค่อึ้ง และตอบรับด้วยคำว่า “ครับ” เสมอ แต่ไม่มีใครรู้ว่าที่จริงแล้วผมคิดมากกับเรื่องนี้ขนาดไหน “PACS” ที่ทุกคนพูดถึงคืออะไร เมื่อไม่มีล้างฟิล์มแล้วผมจะทำอะไร ผมจะต้องออกจากแผนกนี้ไหม แล้วที่สำคัญถ้าผมต้องใช้มัน ทุกอย่างล้วนเป็นคอมพิวเตอร์ “ผมจะสามารถทำมันได้หรือ”

หากมองย้อนกลับไปวันแรกที่ลงระบบ PACS มันยากไปสำหรับผมทุกอย่าง ผมถอดใจจนถึงขั้นมีความคิดว่า ผมอาจจะแก่เกินไปที่จะเรียนรู้มัน กลัวว่าจะเป็นการของเพื่อนร่วมงาน น้องๆ สอนอะไรวันถัดมา ผมก็ลืมทุกอย่างซบซ้อนไปหมด ไม่ว่าจะเป็นการเปิดใช้โปรแกรม สั่งปรี้นฟิล์ม หรือปรี้นผลที่ทุกอย่างต้องสั่งจากระบบ ข้อมูลคนใช้ทุกอย่างจะต้องถูกเก็บไว้ในระบบ PACS มันยากนะที่ผมจะสามารถจำและทำมันได้ทั้งหมด “พี่นุ ไม่เป็นไรนะคะใหม่กันทุกคนค่อยๆ เรียนกันไป พอเราทำได้แล้ว เราทำทุกอย่างที่ยากๆ เป็นแล้วเรื่องทุกอย่างก็จะง่ายสำหรับเรา” ในวันนั้น ขณะที่ผมนั่งเปิดกระดาษที่ผมจดขั้นตอนปรี้นฟิล์มไว้ น้องคนหนึ่งในแผนกพูดกับผม เพียงแค่ประโยคเดียว มันทำให้ผมรู้สึกว้า “เออ มันก็จริง” ผมต้องทำได้นะขนาดใช้คอมพิวเตอร์ธรรมดา วันหนึ่งยังใช้มันคล่องได้ รถยนต์ยังสามารถบังคับมันให้ไปตามทางที่ต้องการได้ และนับเป็นความโชคดีของผม ที่ได้อยู่ที่แผนกนี้ ทุกคนช่วยกัน ทำคู่มือการใช้งานโปรแกรม PACS เพื่อให้ทุกคนใช้งานมันได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ คู่มือนี้ช่วยนับเป็นตัวช่วยที่ดีเลยที่เดียว เพราะสามารถให้ผมได้ลองทำด้วยตัวเองบ่อยๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญทุกคนค่อยๆ สอน ไม่เคยมีคำพูดติเตียน ต่ำท้อ ที่ทำให้ผมเสียใจ หรือทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองเป็นภาระของแผนก มีแต่ถ้อยคำให้กำลังใจ จนถึงวันนี้ จากแผนกเอกซเรย์เล็ก ๆ ที่มีแค่เครื่องเอกซเรย์ วันนี้ผมได้เรียนรู้ และเติบโตไปพร้อมกับทุกคนในแผนก

จากก้าวแรกของการเปลี่ยนแปลง สิ่ง que คิดว่ายากที่สุด ผมค่อยๆ ผ่านมันมาอย่างช้าๆ แต่มันคงไม่จะเป็นการใช้ระบบ PACS แทนระบบฟิล์มที่ช่วยลดปัญหาฟิล์มสูญหายและลดรายจ่ายเกี่ยวกับ

การซื้อฟิล์ม การเข้าไปเป็นผู้ช่วยในห้องอัลตราซาวด์กับหมอ เครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ที่เคยได้ยินแต่ชื่อ และอีกหลายการตรวจทางรังสีวิทยาที่ต้องเป็นคนตรวจคัดกรองคนไข้เป็นด่านแรก และอื่นๆ อีกมากมาย ที่ได้มีส่วนร่วม ต้องขอบคุณ “กำลังใจเล็กๆ” ในวันนั้น ที่กลายเป็นทั้งแรงผลักดันและกำลังใจ จนวันนี้ผมรู้สึกภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการเติบโตของงานรังสีวินิจฉัยและเวชศาสตร์นิวเคลียร์ และเป็นส่วนหนึ่งของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยบูรพา ผมเชื่อเสมอว่า เมื่อเรามีความตั้งใจ “ไม่มีอะไรที่เราทำไม่ได้ ยกเว้นการไม่ลงมือทำ”

๑๒๓๔๕๖๗๘๙๑๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙๑๐๑๒๓๔๕๖๗๘๙๑๐

วันนี้...ที่ไม่ได้มีแค่ตัวเรา (แต่มีคำว่าพวกเรา)

(รางวัลรองชนะเลิศ อันดับที่ 2 - ประเภทพนักงาน)

นางสาวศิยามล สังข์ศิริ
นักประชาสัมพันธ์

ถ้าพูดถึงคำว่า “ACTIVE” บุคลากรในรั้วโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยทุกคนคงรู้จักและคุ้นเคยกับคำนี้เป็นอย่างดี เพราะเป็นค่านิยมขององค์กรที่มุ่งเน้นให้บุคลากรทุกคนตระหนักและปฏิบัติตาม แต่ถ้าแปลตรงตัวจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ หรือที่เราเรียกกันจนชินปากว่าดิคชันนารี คำคำนี้จะมีความหมายถึง ความกระตือรือร้น ความกระฉับกระเฉง แต่สำหรับ “ACTIVE” ของพวกเราทุกคนนั้นมาจากตัวภาษาอังกฤษ 6 ตัว ดังนี้ คือ A = Achievement มุ่งผลสัมฤทธิ์, C = Continuous Quality Improvement คิดพัฒนา, T = Teamwork ประชากร่วมใจ, I = Innovation สร้างสรรค์งานใหม่, V = Volunteer ใจอาสา และสุดท้ายท้ายสุดที่ E = Ethic มีจรรยาบรรณวิชาชีพ

A คือการมุ่งถึงผลสัมฤทธิ์	C คือ คิดพัฒนาและสร้างสรรค์
T คือมาร่วมแรงร่วมใจกัน	I คือ ความสุขสันต์สร้างสิ่งใหม่
V คือการอาสาและรวมใจ	E คือ ให้มีจรรยาบรรณหลงเหลือ
นำทุกคำมารวมด้วยความใส่ใจ	พัฒนาองค์กรไปให้รุ่งเรือง

ฉันไม่มั่นใจว่า บุคคลเพียงหนึ่งคนจะสามารถนำ ทั้ง 6 ตัวอักษรนี้ มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงหรือไม่ ดิฉันเป็นหนึ่งในคนที่ยอมรับด้วยใจจริงว่าทำไม่ได้ทั้ง 6 ข้อ แต่ก็ขอพยายามที่จะปรับปรุงและนำมาทำให้ดีที่สุด แต่ถ้าถามตัวเราว่าเราชอบคำไหน เราตอบได้แบบแทบจะไม่ต้องคิดเลย คือ 2 คำนี้ Teamwork ประชา่วมใจ และ Volunteer ใจอาสา ฉันคิดเสมอว่าฉันทำ 2 คำนี้ได้ดีที่สุด เพราะ 2 คำนี้ มันเปรียบเสมือนจุดเริ่มต้นให้เรารู้จักกับการมีมนุษยสัมพันธ์ トラบใดที่เรามีใจอาสาช่วยงานคนอื่น ก็จะมีคนย้อนกลับมาช่วยเราด้วยเช่นกัน

เคยได้ยินคนพูดเสมอว่า “ทำอะไรให้ใครจงใส่ใจทำ และจงอย่าทำแบบหวังผล” แต่สำหรับตัวดิฉันบอกเลยว่า ฉันหวังผลทุกครั้งที่ได้ลงมือทำ ผลในที่นี้ของดิฉันไม่ใช่ผลประโยชน์ที่ได้แก่ ชื่อเสียง เงิน ทอง ลาภยศ แต่เป็นผลตอบแทนจากการทำงาน ในที่นี้หมายถึงความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ได้รับจากการทำงาน ซึ่งการทำงานของเราทุกครั้งย่อมมีทั้งคำติ และคำชม เราก็หวังอีกเช่นกันว่าเวลาเราทำกิจกรรม หรือโครงการใดๆ ก็ตาม ถ้ามีคนติหรือด่า เราก็จะคิดว่า “ติเพื่อก่อ” ก่อให้เกิดการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เพื่อนำไปพัฒนา แต่ถ้าเป็นคำชม เราก็ยินดีนั้นยอมรับไว้เพื่อเป็นรางวัล เป็นกำลังใจและแรงบันดาลใจในการทำงานครั้งต่อไป

จากตอนแรกฉันเป็นนักประชาสัมพันธ์คนแรกและคนเดียวขององค์กร บอกตามตรงว่าไม่แน่ใจเลยว่าจะทำหน้าที่นี้ได้ดีแค่ไหน เพราะปกติฉันเคยผ่านการทำงาน ในรูปแบบที่มีแต่คนปูทางเดินไว้ให้แล้วตัวฉันก็คอยเดินตามด้อยๆ แต่พอมางานนี้ ฉันต้องเป็นคนชุดคนก่อร่างสร้างถนนในการเดินทางการทำงานสายนี้ด้วยตัวเอง

ในช่วงแรกๆ ฉันยอมรับจากใจจริง ว่ารู้สึกเหนื่อย รู้สึกท้อ เพราะไม่รู้ จะเริ่มต้นแบบไหน จะไปทางใด แต่พอเวลาว่างเลยมาสักพัก เริ่มดีขึ้น มีกำลังใจที่ดี เริ่มปรับตัวได้ เริ่มมีผู้ใหญ่ช่วยเหลือและชี้แนะแนวทาง เริ่มลงมาช่วยกันเทปูนก่อร่างสร้างทาง และเดินไปพร้อมๆ กับฉัน และยิ่งตอนนี้ ฉันได้น้องมาช่วยงานเพิ่มอีกคน เราเป็นกำลังใจในการทำงาน เราช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทุกสิ่งทุกอย่างเลยไปได้สวย และเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น

ฉันมีโอกาสดำเนินงานที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยบูรพา ณ ที่แห่งนี้ มาเป็นเวลา 3 ปี รู้สึกดีใจมากที่ได้มีโอกาสมาทำกิจกรรมอะไรแปลกๆ ใหม่ โดยเฉพาะเมื่อปีที่แล้วมีอีกหนึ่งกิจกรรมที่ฉัน และทีมงานทุกคนรู้สึกภูมิใจมากถึงมากที่สุดจริงๆ เมื่อท่านผู้อำนวยการโรงพยาบาลเดินมาบอกฉันกับน้องอีกคนว่า จะจัดคอนเสิร์ตการกุศล เบน ปี วันพุธที่ 3 ธันวาคม เบนเค้ามักคิดว่าวันนี้วันเดียว รู้จักไหม เบน ชลาทิศ กับ บี พีระพัฒน์ ฉันเอาตามคอนเสิร์ตก่อนว่าศิลปิน 2 คนนี้ เค้าเป็นคนชลบุรี แล้วตั้งชื่อว่า BEN-BE Charity Concert for BUH. เพื่อสมทบทุนสร้างอาคารวิจัยทางการแพทย์ โอเคไหม แต่ฉันไม่จ้ำจ้ออแอกไนซ์นะ เพราะเชื่อในประสิทธิภาพของพวกเขา ตอนแรกที่ได้ยิน ผอ.บอก รู้สึกซึ้งใจไปประมาณ 5 วินาที นี่ฉันไม่ได้ฝันไปใช่ไหมเนี่ย ปกติทั้งชีวิตที่ผ่านมาเคยไปดูแต่คอนเสิร์ต แต่ครั้งนี้ต้องเป็นคนจัดการกันเอง จะไหวไหมเนี่ย จะรอดไหมเนี่ย (นี่คือคำถามที่คิดอยู่ในใจ) ก็หันไปมองหน้ากับน้อง แล้วบอกว่าก็ลองดูกันสักตั้งไม่เห็นเป็นไร ตอนนั้นทีมงานทั้งทีมีกันอยู่ไม่ถึง 10 คน แต่ทุกคนทำงานแบบมีประสิทธิภาพมากจริงๆ เริ่มก่อร่างสร้างคอนเสิร์ตจากการเขียนโครงการ ผอ.ช่วยประสานงานที่มทศป็น

ทีมไฟ แสง สี เสียง และทีมเวที ฝ่ายอาคารสถานที่จัดเตรียมรถ เตรียมห้องพัก ฝ่ายน้องๆ งานบริหารเตรียมจัดเรื่องอาหาร และสวัสดิการต่างๆ ฝ่ายการเงินและพัสดุ เตรียมเรื่องการอนุมัติโครงการ และสุดท้ายคือ งานประชาสัมพันธ์อย่างเราที่ประสานงานขายบัตร ซึ่งเราเปิดขายทุกช่องทางการสื่อสารเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งออกไปขายนอกพื้นที่ ทำหนังสือประชาสัมพันธ์ทั้งภายในองค์กร และภายนอกองค์กร และที่สำคัญคือโทรศัพท์มือถือ ทั้งเบอร์ติดต่อ ทางไลน์ เฟสบุ๊ก บอกจากใจจริงช่วงนั้นโทรศัพท์มือถือของฉันกับน้องฮอตฮิตมากจริงๆ สายเข้าไม่เว้นแต่ละวัน เข้า กลางวัน เย็น ก่อนนอน มาทุกช่วงเวลาจริงๆ แต่นั่นเรานับว่าเป็นความสุข ความสนุกสนานที่พวกเราได้เจอ เราขายบัตรกันแบบหลายวิธีมากทั้งส่งไลน์หลักฐานการซื้อ-ขายบัตรทั้งนำบัตรไปให้ผู้ชมด้วยตัวเองไม่ว่าจะระยะทางไกลหรือใกล้ เราก็จะพยายามอำนวยความสะดวกกับผู้ชมให้ได้มากที่สุด เพราะเราคิดแค่ว่าไหนๆ ก็ทำแล้ว ก็ทำให้มันเต็มที่ แต่พอใกล้ๆ วันที่คอนเสิร์ตจะเกิดขึ้นยอมรับเลยว่าช่วงนั้นรู้สึกกดดันมาก ถึงแม้ว่าบัตรจะขายได้เกินครึ่งหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังขายไม่หมด ผลก็เลยปลอบใจพวกเราว่า ไม่เป็นไร เราทำเต็มที่แล้ว ขายได้เท่าไรก็เท่านั้น ทำงานอย่างสนุกและมีความสุข เต็มวงามันก็ออกมาดีเอง จนถึงวันที่จัดคอนเสิร์ตจริงที่มงานแค่เพียง 10 กว่าคนยังงี้ก็คงไม่พอ แต่เพราะมีทีมงานที่มีใจอาสาต้องใช้คำว่าใจอาสาจริงๆ น้องนิสิตแพทย์มาช่วยงานด้วยความเต็มใจ ไม่ได้มีการบังคับแต่อย่างใด พร้อมกับพี่ๆ ทีมงานบุคคลมาช่วยเดินตัวเดินสี่ผู้ชมเข้าที่นั่ง แค่นั้นก็ดีใจแทบจะน้ำตาไหล เพราะเรากับน้องก็ต้องนั่งอยู่บริเวณด้านหน้า ก็ยังมีผู้ชมอีกหลายท่านที่มารับบัตรที่หน้างาน วันนั้นเป็นวันที่เหนื่อยมาก เดินสาละวนกับงานกันอยู่

ตั้งแต่เข้ายื่นจบงาน แต่พอเข้าไปในหอประชุม เห็นรอยยิ้ม เห็นความสนุกสนานที่ผู้ชมได้รับจากคอนเสิร์ต บางคนโบกไม้โบกมือไปมา พองาม บางคนก็ลุกขึ้นมาเต้นส่ายไปส่ายมาสุดฤทธิ์ สุดเดช ความเหนื่อยที่เกิดขึ้นเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มขึ้นมาแบบที่เราก็ไม่รู้ตัว พอคอนเสิร์ตจบลงอย่างสวยงาม อย่างแรกเลยต้องยอมรับว่ามันโล่งใจ อย่างบอกไม่ถูก คิดอย่างเดียวยวอดแล้วค่ะ อย่างที่สองตื่นตันใจ อย่างสุดๆ จริงที่เราคิดเสมอว่าตราบิตที่เรามีใจอาสาช่วยงานคนอื่น ก็จะมีคนย้อนกลับมาช่วยเราด้วยเช่นกัน และหลังจากคอนเสิร์ตครั้งนี้ มันทำให้เราเห็นว่าสิ่งที่เราคิดเป็นแบบนี้จริง ๆ ทุกคนมาช่วยงาน แบบไม่บ่น ไม่เบื่อ และเต็มใจที่จะช่วยพวกเรา ถึงแม้จะคนละเล็ก คนละน้อย คนละไม้คนละมือ แต่ทุกอย่างมันสำเร็จลงได้จริง ๆ และอย่างสุดท้าย คือ คำขอบคุณ ขอบคุณท่าน ผอ.ที่ค้นหากิจกรรมแปลก ใหม่มาให้พวกเราลองทำ หาประสบการณ์ชีวิตอีกขั้นที่ทำให้พวกเรา กล้า ที่จะต่อสู้ และขอบคุณกำลังใจที่อยู่เคียงข้างกันตลอดเวลา ไม่เคยทอดทิ้งผู้ใต้บังคับบัญชาไปไหน ขอบคุณวงศิลปินที่ทุ่มเทให้พวกเรา เต็มที่ ลดค่าตัวให้จนแทบไม่ได้อะไรเลย ขอบคุณ คณะดนตรี และการแสดง คณะศึกษาศาสตร์ที่ให้ความช่วยเหลือเป็นพี่เลี้ยงให้พวกเรา ที่ไม่เคยทำงานแบบนี้มาก่อน ขอบคุณบ้านดนตรี พี่โยที่จัดเวทีให้ แบบอลังการทั้งแสง สี เสียง ขอบคุณทีมงานทุกคนทั้งเบื้องลึกเบื้องหลัง และจากกำลังใจที่มีให้พวกเราเสมอมา และที่ขอบคุณมากที่สุด คือ พลังแห่งศรัทธาจากผู้ชมทุกท่านที่มาร่วมสนุกและทำบุญกับพวกเรา พวกเราทุกคนยินดีนมรับคำติชมทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้น นี่คือคำสัญญาจากพวกเรา

จากที่กล่าวมาทั้งหมดทุกเรื่อง ทุกตอน จะเห็นว่าเราไม่สามารถที่จะใช้ชีวิตคนเดียว หรือทำงานคนเดียวได้บนโลกใบนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีความสัมพันธ์ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพราะมันคือคำว่า “สังคม” และสังคมจะดีได้นั้นขึ้นอยู่กับน้ำใจไมตรีของพวกเราจะต้องช่วยกันพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้น ดิฉันเชื่อว่าการทำงาน ไม่ใช่มีแค่คำว่า ตัวเรา แต่มีคำว่า พวกเรา มันจะสำเร็จและดีขึ้นในทุกๆ ด้าน

๐๐๐

ความคิดเล็กเล็ก

(รางวัลรองชนะเลิศ อันดับที่ 2 - ประเภทลูกจ้าง)

นายสมชาย ทองสุข
ผู้ช่วยเหลือคนไข้

จริงอย่างที่เชื่อว่า วันเวลาไม่เคยคอยใคร เดินเร็วกว่าที่เราคิด เสียอีกเปลืองแพลบเดียว อายุก็เริ่มจะเข้าใกล้เลขหกเข้าไปทุกทีแล้วนี่ๆ ไปก็น่าใจหาย เจ้าแขน ขา ก็เริ่มอ่อนล้า เข้าไปทุกๆ ที่ แต่ก็ดีใจนะที่ยังมีโอกาสทำอะไร หลายอย่างที่ใจอยากทำ แม้กระทั่งมานั่งเขียนเรื่องเล่าให้เพื่อนๆ ได้อ่านเล่นกัน ถึงแม้จะเขียนไม่ค่อยจะเป็นกับเขามากนัก แต่ก็พยายามเขียนให้เข้าใจมากที่สุด เพราะเราไม่ใช่นักเล่าเรื่อง

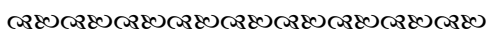
ในเมื่อไม่เล่าเรื่องคนอื่น จึงมาเล่าเรื่องของตัวเอง ถึงแม้เวลาว่างจะไม่มีมากนัก แต่ก็พยายามหาเวลามานั่งเขียนเรื่องเล่าให้อ่านกันเขียนมาตั้งนานคงอยากจะถามว่า จะเล่าเรื่องอะไร ใช่มั้ย “ตามมาซิ”...

เรื่องของเรื่องมันมีอยู่ว่า เมื่อก่อนหน้านี้ ได้มีโอกาสพูดคุยกับบุคคลสองคน แต่ก็ไม่เข้าใจนักในคำพูด เพราะว่าคนทั้งสองได้ทิ้งปริศนาคำพูดเอาไว้ แม้เวลาจะผ่านไป แต่ก็ยังคงจำคำปริศนานั้นได้ดี

คงอยากรู้ใช่ไหม??? ถ้าอยากรู้ต้องอ่านต่อไปอีกนิดหนึ่ง...
อ่านต่อไปซิ!

ฟังนะ! คำพูดของคนแรกที่เป็นปริศนาก็คือ “หน้า” เป็นคนที่มี
ความคิดดี ๆ แต่หน้าไม่ค่อยจะแสดงออกในใจนึก ความคิดดี ๆ คืออะไร?
มันเป็นคำถามที่ถามตัวเอง จริงหรือป่าวที่ว่าเรามีความคิดดี ๆ อยากรู้
จริง? แล้วบุคคลที่สองล่ะพูดอะไรในปริศนานั้นใช่ไหม?? อ้อ!! คนที่สอง
ให้ปริศนาเอาไว้ว่า “พี” อยากรู้จะทำอะไร พีทำไปแล้ว ถ้าพีทำแล้ว
พีมีความสุข เอ๊ะ? พูดประชดเรารึป่าวนะในใจนึก หรือพูดแบบขำ..ขำ
ก็ไม่เข้าใจ งง...งง...งง แต่ก็ไม่ได้ถามในตอนนั้น

ถึงแม้จะไม่เข้าใจในคำพูดของคนทั้งสอง แต่ก็พยายามค้นหา
คำตอบ ในปริศนาคำพูดนั้นอยู่นาน แต่สุดท้ายก็พอจะเริ่มเข้าใจ
ในปริศนาของคนทั้งสอง จึงเริ่มต้นด้วยการมองสิ่งที่ใกล้ตัวเราเอง
หน้าที่ของเราคืออะไร ต้องทำอะไรบ้าง จึงค่อยเรียงลำดับในการทำงาน
หาข้อบกพร่องว่าอะไรคือข้อบกพร่อง หรือสิ่งที่ควรจะมีแต่ก็ยังไม่ชัด
หายไป เรามีหน้าที่เคลื่อนย้ายผู้ป่วยไปในที่ต่างๆ จึงมองถึงปัญหาใน
การใช้รถเข็น และสังเกตในการใช้ พบว่า เมื่อผู้ป่วยต้องนั่งบนรถเข็นหนึ่ง
มักจะโอนเอน โอกาสที่จะพลัดตก จากรถในขณะเคลื่อนย้ายมีมาก
เพื่อป้องกันการพลัดตก จะทำอย่างไร มีอะไรมาเป็นตัวช่วยให้ปลอดภัย
มากยิ่งขึ้นล่ะ จึงมีแนวคิดประดิษฐ์อุปกรณ์ที่จะทำให้ไม่พลัดตก หรือ
ลื่นไหล และลงมือทำซึ่งเกิดเป็นอุปกรณ์ให้ความปลอดภัย และตั้งชื่อว่า
“เข็มขัดนิรภัยรถเข็นนั่ง” (safety shair) และได้นำมาใช้จริง ซึ่งต่อมา
มีการปรับปรุงข้อบกพร่องจึงเกิด safety shair 2 และ 3 ขึ้นมารองรับ
การใช้งาน เพื่อสร้างความปลอดภัยให้มากยิ่งขึ้น

เรื่องเล่าประทับใจ...ของฉันทน์ เรื่องลมหายใจเดียวกัน

(รางวัลชมเชย - ประเภทพนักงาน)

นางสาวพภัสสรณ์ สรรพสุวรรณ

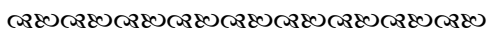
พยาบาลวิชาชีพ

ขณะที่ฉันทน์หนึ่งทำงานอยู่ที่โตะพยาบาล ทันใดนั้นได้มีชายสูงอายุผู้หนึ่ง นั่งรถเข็นผ่านหน้าของฉันทน์ไป ...ความทรงจำแรกที่ผ่านเข้ามาในคุณลุงคนนี้คั่นตาจ้งเลยนะ ในใจของฉันทน์คิดเช่นนั้น ใบหน้าของคุณลุงสดใสและยิ้มแย้มมีญาติดูแลใกล้ชิด และแล้วภาพในอดีตที่ผ่านมาไม่นานก็เกิดขึ้นในสมองช่วงหนึ่งของฉันทน์....ฉันทน์จำคุณลุงคนนี้ได้แล้ว... แต่ในตอนนั้นคุณลุงอยู่ในสภาพอ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรง สายตาสะท้อนแววตาที่อ่อนแรง ไม่มีแรงที่จะลืมตา ปากแห้งผาด ผิวพรรณแห้งกร้าน ลอกเป็นขุย จากการได้รับอาหารที่ไม่เพียงพอจากกระเพาะอาหารย่อยได้น้อย และไม่สมบูรณ์ ร่างกายผอมเหลือตัวเล็กนิดเดียว เมื่อเทียบกับวันที่ฉันทน์เห็น...เอาละ ถ้าหากคงปล่อยไว้ร่างกายคุณลุงคงไม่ไหว... จากนั้นพวกเราได้รับโทรศัพท์จากคุณหมอ ทางเดินอาหารคนสวยประจำโรงพยาบาลเราว่า จะทำการใส่สาย NJ เป็นสายให้อาหารที่มีความลึกเพิ่มแก่คนไข้... ซึ่งสาย NG เดิมไม่ลึกพอที่จะอยู่ในบริเวณที่ลำไส้คนไข้ จะดูดซึมอาหารได้

เราจะต้องหาวิธีใส่สายที่ยาวขึ้น และลึกกว่าเดิม..แต่
 ประการสำคัญสาย NJ ของโรงพยาบาลไม่มีนี้ละสิ แล้วจะแก้ปัญหา
 อย่างไรดี....ที่นี้การระดมสมองก็เกิดขึ้น ตั้งแต่หัวหน้า พยาบาล
 ผู้ช่วยเหลือคนไข้ อุปกรณ์ที่มีในแผนกและคาดว่าจะใช้ขนออกมาเรียง
 ให้หมดพร้อมใช้ของบางอย่างเราก็ขออนุเคราะห์จากแผนกข้างเคียง
 เมื่อทุกอย่างพร้อมเราตามคนไข้มาจากหอผู้ป่วย สิ่งที่เราเห็นคนไข้
 ครั้งแรก สิ่งที่เกิดขึ้นในใจ “โอ้สูง...จะส่องกล้องไหวไหมนะ” พวกเรา
 พยายามบอกคุณลุงว่า “ไม่ต้องกลัว ไม่เจ็บนะคุณลุง” เราเริ่มพ่นยาชา
 เข้าสู่ปากของลุง 1-3 ครั้ง แก่เริ่มสับสนเนื่องจากยาชาออกฤทธิ์ทำให้
 ไม่สามารถกลืนน้ำลายได้ พวกเราต้องคอยปรับท่านอนของคนไข้
 ให้เหมาะสม ป้องกันการสำลัก เมื่อเตรียมคนไข้พร้อม ยาฉีดพร้อม
 คนจับพร้อม อุปกรณ์ในการส่องกล้องพร้อมแล้ว...เสียง suction
 ของเครื่องส่องกล้องดังขึ้น ไฟสีนอนของเครื่องส่องกล้องเกิดขึ้นนั้นเป็น
 เครื่องหมายที่แสดงว่าการส่องกล้องได้เริ่มแล้ว อย่างระมัดระวัง
 และพินิจพิจารณาอย่างที่สุดแต่ในการใส่สาย NJ ประยุกต์ครั้งนี้
 ไม่ง่ายเลย เนื่องจากคนไข้มีอาการสำลัก เราต้องสังเกตอาการคนไข้
 ตลอดเวลา เมื่อคนไข้สำลักน้ำลาย หยุดส่องกล้องและเริ่มดูดน้ำลาย
 จัดทำให้นอนสูงขึ้นจึงเริ่มใส่สายกันต่อ ไม่ง่ายเลยเวลาใส่สายบางครั้ง
 พวกเราก็ไม่เห็น...คนไข้ก็ช่างอดทน เสียเหลือเกิน ไม่ตื่นโวยวาย
 ให้พวกเราลำบากใจแม้แต่น้อย...คุณหมอกับพวกเราได้แต่คอยพูด
 ปลอบใจคนไข้ตลอดเวลา “คุณลุงอย่าตื่นนะคะ อดทนอีกนิด พวกเรา
 พยายามเต็มที่ พวกเราช่วยคุณลุงอยู่นะคะ คุณลุงจะได้มีแรงนะคะ”...
 ว่าแล้วนาที่ทองของพวกเราก็มายังพอพวกเราใส่สาย เมื่อสายโผล่
 ออกมา พวกเราถึงกับโล่งอก เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ที่แสดงถึง

ความอ่อนคลายดั่งขึ้น อันแสดงว่าภาระกิจนี้สำเร็จแล้ว...จากนั้น พวกเรารีบจัดแจงต่อสายพันเทปเหนียวอย่างดีเพื่อยึดสายไว้ไม่ให้หลุด อย่างรีบด่วนและอ่อนโยน “คุณลุงเสร็จแล้วนะคะ”

คุณลุงได้แต่ทำตาปริบๆ คุณหมออออกมาแจ้งให้ญาติของคนไข้ ทราบถึงผลที่ทำ พวกเรารีบส่งส่งเวรให้พยาบาลหอบหิ้วผู้ป่วยทราบ และ ก้าวเข้าไปในการดูแลสาย คุณหมอกคนสวยพูดขึ้นมา “เห็นไหมทีมเวิร์ค” มันก็จริงนะ...แต่ฉันรู้สึกว่าคุณทำงานเป็นลมหายใจเดียวกัน เพื่อให้คนไข้ของเราหายจากโรค หรืออย่างน้อยก็มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น หลังจากที่เราส่งคนไข้ขึ้นหอบหิ้วผู้ป่วย เก็บล้างอุปกรณ์เรียบร้อย ฉันทันทีนั่งทบทวนถึงหัตถการที่เกิดขึ้น และพยายามจดบันทึกว่า หัตถการประยุกต์ในครั้งนี้นักเราใช้อะไรบ้าง ทำอย่างไร ข้อแก้ไข อย่างไร เพื่อมีหัตถการนี้ในครั้งหน้าจะได้เตรียมพร้อมได้มากขึ้น และ เพื่อจะได้นำมาเขียนนวัตกรรมของแผนกได้...จะไปแล้วงานของห้อง ส่องกล้องทางเดินอาหารของเรา เวลาเราทำงานสายตาเราจ้องมอง ที่จอภาพเหมือนกัน ต่างคนต่างเป็นมือขวาและซ้ายของกันและกัน ในจังหวะการหายใจที่เท่าๆ กันนั่นสินะ เราคงเป็นลมหายใจของกันและกันจริงๆ

สามัคคีคือพลัง เข้าใจตรงกันนะ

(รางวัลชมเชย - ประเภทลูกจ้าง)

นางสาวมารุณี สุวรรณรัตน์
ผู้ปฏิบัติงานบริหาร

“โห้ยยยยย! อะไรวะ ทำไมต้องให้อันทำได้วะ” มันเป็นเรื่องแรกที่ดิฉันพูดขึ้น หลังจากที่ได้รับมอบหมายให้จัดโครงการวันนัดพบบัณฑิตแพทย์ ประจำปี 2558 แล้วเราต้องทำอะไรบ้างเนี่ยะ ใ้เราก็ไม่เคยทำ แต่ดิฉันก็เป็นประเภทขอให้สั่งมาอันจัดให้ หลังจากนั้นดิฉันก็เริ่มต้นด้วยการคิดว่าจะให้ใครมาช่วยโครงการถึงจะสำเร็จ ลุล่วงไปได้ด้วยดี สำหรับดิฉันแล้ว เรื่องงานฝีมืออะไรพวกนี้ ก็ไม่ค่อยถนัดนัก แต่นึกถึงน้องนุกได้คนแรกอะ แล้วก็ตามมาด้วยทีมที่เคยทำงานกีฬา สี่มาด้วยกัน ดิฉันรีบ face ไปบอกน้องๆ และขอเชิญประชุมเครียดด่วน เพื่อระดมสมองในการจัดโครงการ น้องๆ นี้ก็เลิกมาก แต่เราเอ่ยปากก็รีบมาแบบไม่ต้อง คิดหน้าคิดหลัง หลังจากได้ทีมในการจัดโครงการแล้ว ทีนี้ก็มาลงมือเขียนโครงการ

โดยทำการเรียนรู้จากพี่กุ๊กเกิ้ล พี่เค้าเก่งจริงใจจริงรู้ไปหมด หลังจากเรียนรู้จากพี่กุ๊กเกิ้ลเสร็จก็เริ่มลงมือเขียนโครงการพร้อมทั้งข้อเสนอตามขั้นตอนแรกๆ ในความรู้สึกทำไมมันง่ายจัง ก็นำโครงการ

พร้อมไปยืมเงินส่งขออนุมัติตามขั้นตอน และส่งให้แผนกการเงินเป็นลำดับสุดท้าย เพราะวันรุ่งขึ้นจะต้องใช้เงินเพื่อนำมาซื้อของ หลังจากที่ส่งโครงการพร้อมไปยืมเงินตามขั้นตอนปรากฏว่า มีเสียงตะโกนมาจากแดนไกล “ภารุณีมารับโครงการคืนไป แล้วเงินก็คงไม่ได้วันพรุ่งนี้นะ เธอต้องทำตามขั้นตอน” แม่เจ้า! เท่านั้นแหละเหมือนฟ้าผ่าลงมาที่กลางกะบาล พระเจ้าช่วยกล้วยทอด แล้วอีฉันจะง้อะ ตอนนั้นโมโหมาก โกรธสุดฤทธิ์ นึกในใจว่า ทำไมถึงไม่ช่วยกันโครงการจะได้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี งานนี้ฉันทำเพื่อคุณนะไม่ได้ทำเพื่อครอบครัว ในขณะที่กำลังโกรธก็เลยนึกถึงสุภาชิตขึ้นมาได้ว่าคบเพื่อนดีเป็นศรีแก่ตัว วิ่งไปที่แผนกพัสดุ เพื่อขอความช่วยเหลือ แผนกนี้เลิศไม่เป็นสองรองใคร แค่บอกห้องว่า พี่อันจะจัดโครงการแล้วพี่อันต้องใช้เงินในวันพรุ่งนี้ช่วยพี่อันด้วย “ถ้าไม่ใช่พี่อันหนูไม่ทำให้นะ” โห้ยเราฟังแล้วรู้สึกว่าการโลกมันน่าอยู่อะ อยากร่วมงานด้วยเลย น้องเค้าแนะนำ และจัดทำเอกสารให้ดิฉันทันที แล้วก็ให้ดิฉันทำเอกสารเพิ่มนิดหน่อย หลังจากทำตามที่น้องแนะนำแล้วก็ต้องจัดส่งให้การเงิน แต่คราวนี้เปลี่ยนจากคำสั่งที่สั่งให้เค้าทำ เปลี่ยนเป็นขอร้อง ขอความช่วยเหลือ “พี่มลคะ ช่วยหนูด้วย หนูจะทำยังไงดี หนูต้องใช้เงินสำหรับทำโครงการในวันพรุ่งนี้ เงินมันเยอะ หนูไม่มีสำรองคะ” หลังจากพูดประโยคนี้จบเหมือนห้องฟ้าเปิด แบบประมาณว่า บุญที่ทำมาทั้งชีวิตสัมฤทธิ์ผลในวันนี้ “อันเธอต้องทำเอกสารนี้เพิ่มนิดนึงนะแล้วรีบเอามาให้พี่ แล้ววันนี้พี่จะรีบทำเช็คให้” อยากก้มลงไปกราบที่เท้าพี่มลเลยคะ วันรุ่งขึ้นได้รับเช็คสมดังใจหมาย ก็รีบเอาเช็คไปขึ้นเงินเพื่อที่จะได้นำเงินมาซื้อของสำหรับทำโครงการ ดิฉันก็ได้ทำกำหนดการคร่าวๆ เพื่อไว้เป็นแนวทางสำหรับในการจัดทำโครงการ เพื่อให้ทันเวลา หลังจากที่ได

ชี้แจงเรื่องกำหนดการแล้ว กลุ่มทำงานเครียดเลยคร้า “พี่อั้นมันจะเสร็จใหม่เนี่ยะงานเหลือเยอะมากเลยนะ” ดิฉันก็ปลอบใจที่มทำงานด้วยการ “เอาแบบนั้นะเด็ก ๆ พี่อั้นจะเป็นคนไปซื้อของ ของอะไรที่เธอต้องการ พี่อั้นจะเป็นคนวิ่งไปซื้อเอง ส่วนพวกเธอก็นั่งทำงานอยู่ตรงนี้” เชื่อกันว่าวันหนึ่งซื้อรถรอบเยอะกว่าวินหน้าโรงเรียนสาธิตอีก แต่ความประทับใจมันอยู่ตรงนั้นคะ “พี่เผือก อั้นจะเอาสแตนด์สำหรับยืนถ่ายภาพ” พี่เผือกก็กำลังวุ่นวายกับงานอาคารสถานที่ ก็ไม่ค่อยมีเวลาสักเท่าไร พอสักพักก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น “น้องอั้นอยู่ไหน เดี่ยวพี่ขับรถไปรับแล้วเราไปดูกัน” พี่เผือกพาตะเวนไปทั่วมหาวิทยาลัย เพราะไม่รู้ว่าจะแต้นที่ต้องการอยู่ที่ไหนบ้าง สุดท้ายก็มาเจอที่โรงยิมวอลเลย์บอล โดยมีพี่เผือกประสานงานให้ พอมาถึงที่คณะ ที่มงานจดรายการของที่ต้องใช้ แต่ร้านที่จะซื้อนั้นอยู่ไกล จากคณะมากต้องขับรถยนต์ไปโดยส่วนตัวแล้วดิฉันขับรถยนต์ไม่เป็นแล้วจะทำยังไงดี แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเราจะคุณจวบรักกันเลยโทรหา “คุณจวบไปส่งเราหน่อยเราจะไปซื้อของร้าน ว.พานิช ที่เมืองชล” คุณจวบที่ใครว่าพูดยาก วันนั้นก็พูดง่ายขึ้นมาซะงั้น “มารอเร็ว ๆ กำลังจะไปข้างนอก” เชื่อกันว่าไปส่งแบบไม่มีบ่นอะมันคือที่สุดแล้วนะ แต่ที่ฟินกว่านั้นคือ หน้าปองเลยคะ เพราะหน้าคณะต้องทาสีขาวกับแดง ดิฉันจึงขอความอนุเคราะห์ที่ไปยังหน้าปอง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า หน้าปองเนี่ยะ ไซ้ก็ไม่ได้ บังคับก็ไม่ได้ ขอร้องให้ทำก็ไม่ได้ แค่คิดก็ไม่ได้แล้วอะ แต่หน้าปองตามหาสีกับดิฉันตั้งแต่เจ็ดโมงเช้า โอ้มายก้อต! เป็นนิมิตหมายที่ดีมาก ส่วนที่มงานจัดทำดอกไม้ก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานเหมือนโรงงานเลย ทุกคนช่วยกันว่าคิดวิธีไหนจะทำให้ดอกไม้เสร็จเร็วขึ้น ทุกแผนกก็ลงมาช่วย บ้างก็ตัดโฟม บ้างก็ประกอบดอกไม้ บ้างก็ม้วนกลีบแบบว่ามือเป็นพัลลวล์ แผนกไหนที่ไม่ว่างมาช่วย

จากคนหลังบ้าน

(รางวัลชมเชย - ประเภทพนักงาน)

นางชุตติมา นวรัตน์วรกุล
นักเทคนิคการแพทย์

“เหนื่อย เบื่อ เซ็ง ฯลฯ” คำพูดที่ได้ยินบ่อยๆ ในช่วงนี้ จนกลายเป็นความเคยชินสำหรับเราที่เป็นคนหลังบ้าน ตั้งแต่ปีที่แล้ว ที่มีโครงการว่า โรงพยาบาลเราจะเปลี่ยนระบบโปรแกรมโรงพยาบาลใหม่ ก็เห็นความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเกิดขึ้นกับคนใกล้ชิด จากคนที่ไม่ค่อยเครียดกับอะไร ยิ่งง่าย หัวเราะง่าย กลายเป็นคนหงุดหงิดงาย ใจร้อน จนบางครั้งเราเองยังแปลกใจ อะไรทำให้คนใจเย็นคนหนึ่ง เปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ พอเข้าไปคลุกคลีกับโปรแกรมบ้าง ในฐานะคนช่วยดูแลโปรแกรมคนหนึ่งของห้องแล็บก็ได้เข้าใจคนใกล้ชิดมากขึ้น ความไม่พร้อม ทั้งเรื่องโปรแกรมที่จะเปลี่ยนเป็นเวอร์ชันใหม่ และคนของโรงพยาบาลเองที่ยังปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงไม่ได้ก็ทำให้ อะไรหลายๆ อย่าง

ไม่เป็นไปอย่างที่ควรจะเป็น เก็บข้อมูลได้ช้า ค่อยเรื่อง ความต้องการแล้วความคิดเห็นไม่ตรงกัน รูปแบบแผนงานไม่เป็นไปอย่างที่เคยเป็น ในฐานะที่คนใกล้ชิดเป็นคนกลางที่ต้องเชื่อมโยง

ทั้งสองฝ่ายเข้าหากัน ก็คงจะเครียดเป็นธรรมดา เข้าใจทั้งบริษัท
 ที่ทำโปรแกรม คนกลาง และพวกเราที่เป็นคนใช้งาน ว่าทุกคน
 ก็ย่อมต้องการสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง กว่าที่จะเก็บข้อมูล เริ่มทำ
 เป็นโปรแกรมมาให้เราได้อีกก็ล่วงขึ้นปีใหม่คนหลังบ้านอย่างเรา
 ก็ได้ลุ้นอีกรอบจะขึ้นระบบเมื่อไหร่ละ แล้วแฉ็คพอดก็ตกลงที่ขึ้นระบบ
 วันเด็กแห่งชาติพอดี ทุกๆ ปีเด็กๆ จะมีป่าไปเที่ยวด้วยเสมอ แต่ปีนี้
 ไม่เหมือนทุกปี คนขับรถพาเที่ยวกลับเป็นแม่ที่ทุกครั้งจะเป็นคนยื่นดู
 พวกเค้าสนุกกันพาไปแทน ผ่านวันเด็กกันไปอย่างกระต่อนกระแต่น
 ขึ้นระบบเสร็จคาดว่าทุกอย่างจะดีขึ้น แต่ก็ไม่ใช่เป็นอย่างนั้น
 ความไม่เสถียรของระบบทำให้ผู้ใช้งานมีปัญหาทุกวัน นั่นผืนนี้ใช้ไม่ได้
 ข้อมูลไม่ตรง ระบบเสียบ่อย ฯลฯ ปัญหาเข้ามาทุกวันจนคนดูแลระบบ
 เริ่มเกิดอาการท้ออีกครั้ง เริ่มมีการบ่นออกสื่อออนไลน์ เราเองที่เป็น
 ทั้งคนใช้งาน และเป็นคนหลังบ้านก็ได้แต่เห็นใจ คอยรับฟังปัญหา
 ช่วยแก้ได้บ้างไม่ได้บ้าง เข้าใจว่าคนที่ต้องคอยแก้ปัญหาหน้างานเอง
 และต้องประสานงานเพื่อตามบริษัทมาแก้ปัญหาที่แก้ไม่ได้เหนื่อย
 แค่นั้น ให้กำลังใจ ซอ่ยเหลือเท่าที่ทำได้ก็แล้วอาการท้อก็ไม่ดีขึ้น
 จนสุดท้ายเลยบอกไปว่า ให้ลองลงมาดูคนอื่น แผนกอื่นในโรงพยาบาล
 นะ มีแผนกไหนที่ทำงานสบายบ้าง คุณทำงานไม่ต้องรับผิดชอบชีวิตใคร
 โปรแกรมเสียก็แก้ แก้ไม่ได้ก็ไม่มีชีวิตใครต้องสูญเสีย แต่แผนกอื่น
 ทำงานพลาดคือชีวิตของคนไข้ มีคนที่ทำงานลำบากกว่าแก้ปัญหา
 โปรแกรมของคุณอีกเยอะ คุณมีงานมากช่วงนี้เป็นเพราะขึ้นระบบใหม่
 ะไรๆ ก็ยังไม่นิ่งรออีกสักพักเมื่อระบบนิ่งคุณก็สบายแล้ว หลังจากคุย
 กันไปทัศนคติในการทำงานก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป บ่นน้อยลง ทำงานได้
 สนุกขึ้น เคยบอกคนใกล้ตัวว่าทุกๆ ปัญหาคือครูที่เป็นตัวสอนเรา

คนดีของฉัน

(รางวัลชมเชย - ประเภทลูกจ้าง)

นางสาวสรินทร์ ดาทอง
ผู้ช่วยพยาบาล

“ความคิดไม่หยุดฝัน ความมุ่งมั่นไม่หยุดนิ่ง ความสำเร็จ
มีอยู่จริงทุกๆ สิ่งเป็นได้ด้วยมือเรา”

ผลงานชิ้นที่ 1 ผลงานชิ้นที่ 2 ผลงานอีกหลายๆ ชิ้นที่ถูกคิดค้น
จากชายผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นเพียงบุคลากรตัวเล็กๆ ในโรงพยาบาล แต่ผู้ช่วย
คนนี้ มีความมุ่งมั่น ความตั้งใจที่จะคิดค้นสิ่งใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา
เรามักได้ยินคำพูด จากผู้ชายคนนี้ บ่อยๆ ครั้งว่า ...ทำอะไรต่ออีกดีนะ...

....ห้าๆ ทำอะไรอยู่คะ ชายหนุ่มสูงวัยตอบมาทันใด ...ทำ
นวัตกรรมจ้า... ดิฉันเป็นบุคลากรคนหนึ่งที่ได้ทำงานในโรงพยาบาล
มหาวิทยาลัยบูรพามาเป็นเวลานาน ทั้งได้ทำนวัตกรรมเองและร่วมทำ
กับเพื่อนร่วมทีม แต่ดิฉันก็มีหยุดพักบ้าง งานที่ออกมาได้นำมาใช้เป็น
ประโยชน์มากน้อยบ้างตามชิ้นงาน รู้สึกภูมิใจกับตัวเองบ้าง แต่สิ่งที่
ดิฉันทำขึ้นมาก็เป็นนวัตกรรมแค่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งทำขึ้น เพื่อใช้ใน
หน่วยงานเท่านั้น แต่พอได้มาเห็นนวัตกรรมของชายคนนี้ ซึ่งชายคนนั้น
ก็คือ คุณหน้าสมชาย ทองสุข ดิฉันรู้สึกประทับใจและพอได้เห็นก็รู้สึก

มีแรงบันดาลใจ ทำให้เกิดแรงผลักดันที่อยากจะทำผลงานนวัตกรรม ออกมาบ้าง อย่างเช่นนวัตกรรมของน้ำสมชาย ซึ่งผลงานของน้ำสมชาย ที่ได้ทำขึ้นมาได้นำมาใช้งาน และเป็นประโยชน์แก่หน่วยงาน ทั้งโรงพยาบาลเองและโรงพยาบาลอื่นๆ ผลงานของน้ำสมชายได้เป็นที่สนใจแก่ผู้พบเห็น แต่ผลงานที่น้ำสมชายได้คิดค้นมานั้น ไม่ได้แค่เป็น ผลงานที่ทำขึ้นมาใช้เป็นชิ้นเดียว แต่ผลงานแต่ละชิ้นที่ได้จัดทำ ได้ถูกนำไปแสดงผลงานในงานนวัตกรรมระดับประเทศ และได้รับ รางวัลนวัตกรรมยอดเยี่ยม ได้ทำชื่อเสียงมาสู่หน่วยงาน และ โรงพยาบาล ซึ่งนวัตกรรมชิ้นที่ได้รับรางวัลของน้ำสมชายชิ้นแรก มีผลงานว่า เข็มชัตนिरภัย และได้นำมาใช้จริงในหน่วยงาน ใช้ได้กับ ผู้ป่วยที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ช่วยทำให้ผู้ป่วยนั่งประคองทรงตัว เวลานั่งรถเข็นนั่งได้ดี ทำให้ไม่เกิดอุบัติเหตุเวลานั่งรถ แม้ถึงกระนั้น ผลงานของน้ำสมชายก็ไม่ได้หยุดนิ่ง เพียงชิ้นเดียว จากตอนนั้น จนถึงตอนนี้ ผลงานของน้ำสมชายมีการคิดค้นทำเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ เช่น นวัตกรรมที่เป็นผลงานที่น้ำสมชายได้ทำขึ้นอีก ก็คือ พนักพิงศีรษะ และที่แขวนถังออกซิเจนในรถเข็นนั่ง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นประโยชน์ ในการใช้งาน ถึงดิฉันจะได้ทำแค่ผลงานชิ้นเล็กๆ แต่ก็ภูมิใจในชิ้นงาน ของตัวเอง อยากให้บุคลากรในหน่วยงาน ได้มีแรงผลักดัน ในการช่วยกันคิดค้นพัฒนาผลงานขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อประโยชน์สูงสุดที่จะได้รับ เพื่อนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ที่ดีที่สุด ให้แก่ผู้รับบริการตลอดไป

๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑

แก่นใจ

นางสาวปณิตดา ประสานดี

พยาบาลวิชาชีพ

เชื่อว่าแทบทุกองค์กร หรือ สถานประกอบการ คงคุ้นเคยกับคำว่า ค่านิยม ไม่ว่าจะเป็น ค่านิยมด้านแพชชั่น สังคมหมู่เพื่อน แต่ ณ ที่นี้เราจะพูดถึงค่านิยมในองค์กร คือ สิ่งของแต่ละองค์กรจะเป็นผู้กำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้บุคลากรในองค์กรนั้นๆ ได้พึงยึดถือปฏิบัติ ซึ่งแต่ละองค์กรก็จะมีค่านิยมประจำแต่ละแห่งแตกต่างกันไป เฉกเช่นเดียวกับ ร.พ. ของข้าพเจ้า ร.พ.ชুমชน ที่กำลังเติบโต พัฒนา และกำลังได้รับความนิยมจากผู้ใช้บริการอย่างต่อเนื่อง ยังผลให้ยิ่งมีความจำเป็น ในการกำหนดค่านิยมให้แก่บุคลากรในองค์กร ได้ยึดถือปฏิบัติเพื่อประสิทธิภาพในการบริการที่ดียิ่งขึ้น

ACTIVE อักษรย่อ 6 ตัว แต่แฝงด้วยความหมายมากมายหลายสิ่ง ค่านิยมของร.พ.มหาวิทยาลัยบูรพาแห่งนี้ ที่ทุกคน ณ ที่แห่งนี้ ยึดถือไว้ในหัวใจ ขอเล่าเรื่องราวที่ประสบพบเจอถ่ายทอดเป็นตัวอักษรแต่ละตัวตามคำย่อของ ACTIVE

A: Achievement การมุ่งผลสัมฤทธิ์ ให้บรรลุซึ่งเป้าหมายและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของโรงพยาบาล ในบทบาทนี้ขอพูดโดยรวมจากครั้งการตรวจประเมิน HA ทุกคนล้วนมีค่านิยมข้อนี้อยู่ในใจ มีจุดมุ่งหมายเดียวกันที่พร้อมจะเดินก้าวผ่าน HA ไปด้วยกัน หลากหลายสหสาขาเข้ามาพบปะแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานซึ่งกันและกัน มีความมุ่งมั่นและเป้าหมายเดียวกันนั่นคือ ผ่านการตรวจประเมิน HA เพื่อให้คุณภาพชีวิตของผู้รับบริการเป็นไปอย่างได้มาตรฐานและมีความสุขนั่นเอง สำหรับอีกหึ่งบุคคลที่เห็นถึง

เรื่องเล่า พลัง ACTIVE ประจำปีงบประมาณ 2558

ความกระตือรือร้นอย่างได้ชัด นั่นคือ สูดยอดของคณงาน คุณจักรพันธ์ ชนะนาน ในทุก ๆ วันของการทำงาน เขาผู้นี้ช่างเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขซะเหลือเกิน น้อยมากที่จะมีอารมณ์ที่ไม่ดี บริการด้วยความยิ้มแย้มตลอดเวลา มีข่าวสารใหม่ๆจะรับนำมาบอก มีทั้งที่จริงบ้าง และไม่จริงบ้างปนเปกันไป แต่เราก็รู้สึกได้ทุกครั้งว่ามีความสุข เมื่อมีเขาผู้นี้มาทำงาน ร้อยเปอร์เซ็นต์ของการทำงาน ความกระตือรือร้น ให้เต็มร้อย ความสำเร็จในการทำงานให้ลุล่วงข้าพเจ้าให้เขา เกินเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ หากทุกคนมีความกระตือรือร้นเช่นนี้ องค์กร คงไม่มีวันหยุดนิ่ง

C: Continuous quality improvement การคิดพัฒนา สร้างสรรค์ และขยันรู้อยู่เสมอ บุคลากรที่ทุกครั้งเมื่อมีเวลาว่างจากการทำงาน ข้าพเจ้ามักจะเห็นบุคคลนี้คิดนั่น วัตนี้ อยู่ตลอดเวลา อายุของเขาเป็น เพียงตัวเลขที่ไม่สามารถหยุดยั้งความคิดของเขาได้จริงๆ คุณสมชาย ทองสุข บุคคลตัวอย่างการคิดค้น พัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่ง ล่าสุด ปี 2557 นวัตกรรมรถเข็นเพิ่งได้รับรางวัลและจดลิขสิทธิ์ไปแล้วอย่างเป็นทางการ แม้รางวัลในครั้งนั้นจะผ่านพ้นไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังเห็นเขา ผู้นี้ยังคงพยายามมีความคิดที่ต่อยอด พัฒนาขึ้นจากนวัตกรรมชิ้นก่อน เสมอ โดยมีพื้นฐานความปลอดภัยของผู้ป่วยเป็นหลักในการคิดค้น พัฒนา หากบุคลากรในโรงพยาบาลเป็นเช่นคุณสมชาย ทองสุข โรงพยาบาลของเราจะไม่มีวันที่จะหยุดพัฒนาอย่างแน่นอน

T: Teamwork ความสมัครสมานสามัคคีของบุคคลในองค์กร ข้าพเจ้า ขอกล่าวถึง แผนกอุบัติเหตุ ฉุคโนิน ที่มีระบบการทำงานที่เป็น Team Work ได้ดี มีการแบ่ง โชนการทำงานที่เป็นสัดส่วน มีโชน Trauma กับ Non Trauma สัดส่วนพื้นที่ให้บริการ ขอชื่นชมว่ามีการจัดสรร

ที่เป็นระบบระเบียบดี มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันเป็นทีม ประสานงาน และทำงานร่วมกับหน่วยกู้ภัยได้ดี ตั้งแต่จตุรผู้ป่วย ตั้งแต่แรกรับ จนถึงการช่วยเหลือปฐมพยาบาล จนผู้ป่วยผ่านพ้นจุดวิกฤติปลอดภัย อีกทั้งยังมีการตั้งรับกับสถานการณ์ที่ต้องเผชิญในหลายรูปแบบ อาทิ เช่น ผู้ป่วยหมดสติ ไม่มีชีพจรตั้งแต่แรกรับ ที่ต้องมีการฝึกการทำงาน ร่วมกันอย่างเป็นทีมเพื่อทำ CPR หรือ อุบัติเหตุหมู่ที่จะมีความโกลาหลอลหม่านพอสมควร ซึ่งหากไม่มีคำว่า Team Work การผ่านพ้นเหตุการณ์ที่สำคัญเหล่านี้ คงเป็นไปไม่ได้ ซึ่งแผนกอุบัติเหตุฉุกเฉิน จะมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยความผูกพันที่เหมือนพี่น้องมากกว่า เพื่อนร่วมงาน ทำให้การทำงานเป็นไปได้ง่ายและเป็น Team Work

I: Innovation ความคิดสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ ชื่อนี้ขอยกให้คุณสมชาย ทองสุข และ คุณสรินทร์ ดาทอง ทั้งคู่เป็นบุคคลกรที่เก่าแก่ทำงาน ณ ที่แห่งนี้ มามากกว่า 10 ปี แต่ความเก่า และความมีถิ่นไม่เป็นรองใคร ทุกปีที่มีการส่งนวัตกรรมเข้าประกวดจะต้องมีรายชื่อทั้ง 2 นี้ ส่งเข้าประกวด และทุกวันนี้คุณสรินทร์ ดาทอง เธอก็ยังไม่หยุดที่จะคิดทำนวัตกรรมใหม่ๆ เธอจะเป็นคนที่คอยมองดูปัญหาและอุปสรรคที่มักจะพบเจอใน Ward เพื่อนำมารังสรรค์นวัตกรรมให้เป็นประโยชน์ อาทิเช่น ปกอกสวมมือคนไข้ เพื่อป้องกันผู้ป่วยดึงสายต่างๆ ที่ใส่ขวด ICD ให้มีความสะดวกสบายในการเคลื่อนย้ายและป้องกันการตกแตก หรือ ที่ดวง Urine เป็น ml กรณีผู้ป่วยที่มีปัสสาวะออกน้อย เป็นต้น บุคคลเหล่านี้นอกจากจะเป็นบุคลากรที่มีความสามารถแล้วยังเป็นบุคคลที่มีความจงรักภักดีต่อองค์กร การันตรีด้วยอายุการทำงานที่ไม่คิดจะเปลี่ยนย้ายงานไปที่ไหน ช่างเป็นบุคคลที่น่ายกย่องจริงๆ

V:Volunteer การเป็นผู้มีใจอาสา ขอกล่าวถึง คุณพลอย ห่องยา ที่ปฏิบัติงานด้วยจิตใจที่ทุ่มเท มีน้ำใจกับหน่วยงาน และคนรอบข้าง รวมถึงตัวผู้ป่วยด้วย หลายครั้งที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสติดต่อสื่อสารกับคุณพลอยทั้งทางโทรศัพท์และการพบหน้า คุณพลอยเป็นคนที่น่ารัก เสมอ บอกโดยตรงว่าคุณพลอยอาจจะไม่ใช่คนที่สวยสะดุดตา ในครั้งแรกที่พบเห็น แต่เมื่อยิ่งได้คุยและทำความรู้จักกับเธอผู้นี้ จะได้เห็นว่า ใจเธอสวยมาก นิสัยน่ารัก และนับเป็นอีกคนที่มีอัธยาศัยดี สามารถเปลี่ยนคนที่กำลังจะมีอารมณ์โกรธ ให้เย็นลงได้เมื่อได้คุยกับเธอ ไม่มีคำว่าเกี่ยงงานหรือเงื่อนไขอะไร เมื่อได้เอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากเธอในหน้าที่ที่เกี่ยวกับเธอ หนึ่งประโยคที่มักจะได้ยินจนชินหูคือ “ได้เลยค่ะ” ขอให้คุณพลอยรักษาสิ่งดีๆ เหล่านี้ไว้ และอยากให้คุณคนได้ทำเป็นเยี่ยงอย่าง

Ethics : ความมีจริยธรรม ข้าพเจ้าเคยได้มีโอกาสร่วมงานกับนายแพทย์หลากหลายคน แต่ละคนก็มีนิสัยที่แตกต่างกันออกไป มีทั้งที่ดีและไม่ดี ชิว้นชี้เหวี่ยงบ้างในบางราย ขอกล่าวถึงในส่วนที่ดีที่ได้พบเจอ นายแพทย์พัชร โกฉัยพัชร เป็นอีกหนึ่งบุคคลที่ทำงานได้อย่างทุ่มเท มุ่งมั่น สมกับวิชาชีพทางการแพทย์ ขออนุญาตเรียกชื่อเล่นของนายแพทย์ผู้นี้ “หมอนิก” หากกล่าวถึงชื่อนี้คงนึกถึงผู้ชายใจเย็นตัวเล็กๆ ที่ทุกครั้งที่ถูกโทรตามจะรีบมาดูแลคนไข้ในทันที รวมทั้งให้ข้อมูลญาติได้อย่างละเอียด ไม่เคยมีสีหน้าที่รำคาญใส่ มีสีหน้าที่สุภาพอ่อนโยน ทุกครั้งที่เข้าตรวจเยี่ยมผู้ป่วย มีความพร้อมที่จะรับฟังปัญหาของผู้ป่วยทุกคนอย่างไม่เกี่ยงงอน แม้จะต้องยืนคุยกับญาติ และผู้ป่วยนานแค่ไหนก็ไม่เคยบ่น ผู้ป่วยของหมอนิกทุกคนจะได้รับการรักษาอย่างเต็มที่เท่าที่หมอนิกจะทำได้ หมอนิกเป็นคนมีความพยายาม

ที่จะค้นหาถึงสาเหตุที่ผู้ป่วยเป็นและอยากทำการรักษาให้ดีที่สุดเสมอ แม้แต่เคส NR หมอนิกก็ยังคงมีความหวังเสมอว่าผู้ป่วยจะกลับมาใช้ชีวิตที่ดีเหมือนเดิมอีกครั้ง ไม่เพียงแต่กับผู้ป่วยเท่านั้น กับเพื่อนร่วมงาน หมอนิกก็ให้เกียรติเสมอ ไม่เคยถือตัว หรือแบ่งว่าผม คือ หมอนะ ผมเรียนมากกว่าหรือเอาแต่สั่ง โดยไม่ถามไถ่หรืออธิบาย ไม่เคยมีเลย ทำให้ทุกคน อยากร่วมงานกับหมอนิกเสมอ หากช่วงไหนที่หมอนิกเป็นแพทย์ประจำของแผนกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมงานจะรู้สึกดีใจ เพราะได้ทั้งหมอที่ดีและเก่ง วางใจได้ว่าผู้ป่วยต้องได้รับการรักษาที่ดีที่สุด และเราเองก็ได้เพื่อนร่วมงานที่ดีเช่นกัน จรรยาบรรณทางวิชาชีพนับเป็นสิ่งที่สำคัญ ควรคู่กับวิชาชีพทางการแพทย์และพยาบาล บุคคลที่ยึดถือปฏิบัติเป็นสิ่งประจำใจย่อมได้รับแต่ความเจริญยังผลให้คนรอบข้างรัก และเคารพกล่าวขานถึงชื่อเสียงลือไป

ACTIVE คำนี้หากบุคคลทั้งหลาย หากร่วมมือกันยึดถือปฏิบัติ ย่อมพาให้องค์กรได้ขับเคลื่อนเดินไปข้างหน้า สู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ ส่งผลดีก่อเกิดแก่ผู้ป่วยและตัวผู้ยึดถือปฏิบัติเอง

๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑๒๑

พลัง Active จากพยาบาลน้องใหม่วัยละอ่อน

นางสาวนดา พรเกษมประเสริฐ

พยาบาลวิชาชีพ

วันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2557 ฉันได้ก้าวเข้ามาเป็นพยาบาล
น้องใหม่ของร้ว BUH ซึ่งในการทำงานปีแรกทำให้ได้รู้จักกับคำว่า HA

“HA คืออะไรกันแน่นะ” เกิดความสงสัยขึ้นในหัวของฉัน
จึงสอบถามจากพี่หัวหน้า WARD และได้คำตอบว่า HA ย่อมาจาก
Hospital accreditation คือ การรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ซึ่งประกอบ
ไปด้วย 12 กิจกรรม ถ้าบุคลากรทุกคนปฏิบัติตามได้ จะทำให้ทราบถึง
ความเสี่ยงในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีส่วนสำคัญในการพยาบาลผู้ป่วย
เพราะเรานำสิ่งที่บกพร่องมาแก้ไขอีกทั้ง ร่วมกันหาแนวทางป้องกัน
เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดขึ้น การผ่าน HA จะส่งผลให้การพยาบาล
ของโรงพยาบาลมีมาตรฐานและเป็นที่ยอมรับในสังคม

ครั้งแรกที่ได้ยินคำว่า HA ก็รู้ว่ามีความสำคัญมาก เพราะไม่ว่า
จะมองไปมุมไหนมีการติดป้าย ประกาศให้กำลังใจ “เราจะผ่าน HA
ไปด้วยกัน” ทั้งในลิฟต์และตามบอร์ดต่างๆ รวมทั้งบุคลากรทุกๆ ท่าน
ทั้งผู้อำนวยการ คณะผู้บริหาร หัวหน้า Ward และพี่พยาบาลคนอื่นๆ
ต่างให้ความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการทำงานมากขึ้น
ใน ward มีการเตรียมเอกสารมากมายรวมทั้งเรียกประชุมอยู่บ่อยครั้ง
โดยแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบและในการประชุมครั้งถัดๆ ไปแต่ละคน
ต่างงานที่ได้รับมอบหมายมาสรุปแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผลัดกัน
ติชมเพื่อปรับปรุงพัฒนางานให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป ซึ่งดิฉันก็ได้มีส่วนร่วม
ในงานนี้เช่นกัน ซึ่งบางวันเราประชุมงานกันจนค่ำ ถึงแม้ว่าเวลางาน
ในแต่ละวันจะล้นสุด แต่ทุกคนก็ยอมเสียสละเวลาส่วนตัว มุ่งมั่นทำงาน

เรื่องเล่า พลัง ACTIVE ประจำปีงบประมาณ 2558

ให้ออกมาดีที่สุดในโรงพยาบาล บุคลากรทุกคนถึงแม้จะเหน็ดเหนื่อยก็ตาม แต่ไม่มีใครแสดงให้เห็นถึงความย่อท้อ เพราะอีกหนึ่งกำลังใจที่ทำให้บุคลากรมีแรงใจในการทำงานก็คือ ท่านผู้อำนวยการ และคณะผู้บริหารซึ่งต้องเสียสละเวลาส่วนตัวและทำงานหนักมากกว่าหลายเท่า อีกทั้งยังมีน้ำใจคอยห่วงใยและหมั่นให้กำลังใจแก่บุคลากรในโรงพยาบาลทุก ๆ คน

จากการเสียสละในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า บุคลากรทุกคนไม่ว่าจะตำแหน่งไหนก็ตาม ต่างก็รักโรงพยาบาลแห่งนี้เปรียบเสมือนเป็นบ้านหลังที่ 2 เลยก็ว่าได้ โดยต้องการให้บ้านหลังนี้ มีความแข็งแกร่ง มีคุณภาพ และเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น การประเมินในครั้งต่อไป แม้ว่าจะหนักแค่ไหนจะมาในรูปแบบใดจะไม่หนักแล้วอีกเลย เพราะบุคลากรทุกคนมีใจรักบ้านหลังนี้ ทุก ๆ คนต่างก็จะมุ่งมั่นตั้งใจทำงานให้ออกมาดีและมีคุณภาพ สุดท้ายเราก็จะผ่านไปได้ด้วยดี

ดิฉันเริ่มเข้าใจเหตุผลที่บุคลากรทุก ๆ คน มีความมุ่งมั่น ตั้งใจ และสมัครสมานสามัคคี โดยมีจุดมุ่งหมายจุดเดียวกันคือ เพื่อให้ผ่าน การรับรองคุณภาพโรงพยาบาล เพราะประโยชน์ที่ได้รับนั้น ไม่เพียงแต่จะเกิดกับโรงพยาบาลและบุคลากรผู้ปฏิบัติงานเท่านั้น ที่สำคัญที่สุดคือ ประโยชน์ที่ได้รับสูงสุดนั้นเกิดกับผู้รับบริการ ซึ่งเปรียบเสมือนหัวใจของเรา ก็ไม่แปลกที่ทุก ๆ คนจะตั้งใจทำงาน เพื่อรักษาหัวใจของเราให้แข็งแรง ซึ่งตรงกับเป้าหมายที่ประกาศไว้ว่า

“ได้มาตรฐาน บริการดี มีอัธยาศัย ห่วงใยทุกชีวิต” บ้านหลังนี้สร้างความประทับใจให้ฉันอย่างมาก สร้างแรงบันดาลใจที่จะเป็นหนึ่ง ในบุคลากรของโรงพยาบาลแห่งนี้ โดยขอเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาให้เป็นโรงพยาบาลที่ให้การบริการที่มีคุณภาพ

ก้าวที่กล้า

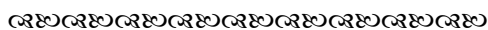
นางกรรณิการ์ เหล่าศรี

พยาบาลวิชาชีพ

หลายปีก่อนที่เพิ่งได้มาเริ่มทำงานที่ศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ หรือ โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยบูรพา ในปัจจุบัน ขณะนั้นจำได้ว่า มีช่วงที่บรรยากาศเริ่มคึกคักในการทำงานมากขึ้น เนื่องจากเราต้องทำ HA แม้จะเป็นพยาบาลใหม่ในขณะนั้น แต่ก็พอจะคุ้นหูคุ้นเคยอยู่บ้าง จากที่ทำงานเดิม แต่ที่ไม่คุ้นตา คือ ภาพบรรยากาศร่วมแรงร่วมใจ ในแต่ละแผนก แต่ละสายบังคับบัญชาประชุมตระเตรียมทำความเข้าใจ กับน้อง ๆ ในแผนกให้เห็นความสำคัญของ HA ดิฉันรู้สึกสนุก และประทับใจในบรรยากาศการทำงานในตอนนั้นมาก ทุกๆ เข้าขณะที่ เรารับส่งเวรกันเราจะพูดคุยกันถึงปัญหาต่างๆ ของผู้ป่วยเพื่อประสาน กับทีมสหสาขาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาให้คำแนะนำ มาให้ข้อมูลกับผู้ป่วย ก่อนกลับบ้าน เราทำ C3THER อาทิตย์ละ 1-2 ครั้ง โดยในแต่ละครั้ง เราได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากสหสาขาวิชาชีพ ผู้ป่วยและญาติ ก็สุขใจที่ปัญหาหลายอย่างมีผู้ช่วยคิดและเสนอแนะแนวทางให้ กิจกรรม ส่วนใหญ่ในตอนนั้นเป็นกิจกรรมแบบหัวหน้าพาทำ พี่พาน้องทำ เรียนรู้ และพัฒนาร่วมกัน ทั้งการตามแพทย์ตรวจเยี่ยม การได้พูดคุยถึงปัญหา และค้นหาความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นภายในแผนกของเรา บ่อยครั้ง เมื่อเสร็จจากการตรวจเยี่ยมผู้ป่วย คุณหมอเจ้าของไข้จะมาพิมพ์สรุป เคลสที่เราทำ C3THER ไป หลายๆ กิจกรรมที่เราปฏิบัติก็ล้วนแล้วแต่เป็น หนึ่งใน 12 กิจกรรมทบทวนทั้งสิ้น ดิฉันสัมผัสกับงานคุณภาพ งานเอกสารต่างๆ จากพี่ๆ ไปทีละเล็กละน้อย เมื่อแรกทีทุกคนได้ยินว่า จะมีการตรวจประเมิน ฟังแล้วเหมือนนยาขม อยากจะเขียนขอเวรหยุด

เรื่องเล่าพลัง ACTIVE ประจำปีงบประมาณ 2558

วันนั้นเสียให้ได้ แต่เมื่อทุกคนได้เรียนรู้ ได้ลองลงมือทำ ลองเข้าร่วมกิจกรรม ลองเข้ารับฟังการอบรม หรือประชุมวิชาการต่างๆ จากการได้รับการตรวจเยี่ยมครั้งแรก จากที่ไม่อยากสบตาผู้ตรวจเยี่ยม เพราะกลัวที่จะต้องตอบคำถาม จากที่ไม่อยากจะยืนหลบอยู่ข้างหลังใครสักคน เพราะไม่อยากอยู่ในลานสายตาของผู้ตรวจเยี่ยม เพราะกลัวที่จะต้องตอบคำถาม จากที่เมื่อถูกตั้งคำถามมีเพียงเสียงคำตอบ อันแสนเบา ขาดความมั่นใจ หลายครั้งและหลายปีผ่าน นื่องๆ หลายคน รวมถึงตัวดิฉันเองมีความกล้าและความมั่นใจมากขึ้น อาจจะเป็นเพราะเราทุกคนเริ่มเข้าใจในสิ่งที่เราทำ ว่างานประจำที่เราทำในทุกๆ วัน อันที่จริงแล้วล้วนมีงานคุณภาพอยู่ด้วยทั้งสิ้น เราสนใจในการร่วมกิจกรรม เราเฝ้าระวังเพื่อค้นหาความเสี่ยงจนเกิดเป็น นวัตกรรม CQI เรามีชิ้นงาน เรามีแนวทางที่จับต้องได้และสามารถนำไปใช้กับผู้ป่วยได้จริง เราจึงไม่จำเป็นต้องแย่งกันยืนอยู่แถวหลังเวลาผู้ตรวจเยี่ยมมา เรากล้าสบตาพร้อมตอบคำถาม และคำตอบของเราดังมากขึ้น ด้วยความมั่นใจ นื่องๆ หลายคนมีความคิดสร้างสรรค์ที่จะคิดประดิษฐ์ อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาดังๆ ที่เกิดกับผู้ป่วยโดยที่ไม่ต้องมีใครบังคับ ทุกคนเริ่มทำด้วยใจที่อยากทำ คิดและลงมือทำ ช่วยเหลือประสานงานกัน ทำให้บรรยากาศในการทำงานเป็นไปอย่างราบรื่น งานสำเร็จจุล่งด้วยดี และจากนี้ไปไม่ว่าจะมีการตรวจเยี่ยมอีกสักกี่ครั้ง ดิฉันมั่นใจว่าเราพร้อมที่จะยืนอยู่แถวหน้า ด้วยหวังว่าโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยบูรพาของเราจะสามารถประสานแนวคิด ปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพ ก้าวไปข้างหน้าอย่างมีคุณภาพ มุ่งมั่น ด้วยพลัง ACTIVE ของชาว BUH

คู่แค้นแสนรัก

นางสาวสรินทร์ ดาทอง

ผู้ช่วยพยาบาล

ต่างคนต่างที่ ต่างคนต่างมา ...มา มา เหนือ อีสาน ตะวันออก
ต่างคนต่างบิดา มารดา สถานศึกษา แต่ได้มา ...มา มา ทำงานร่วมกัน
..จนได้เป็นแผนกอายุรกรรมหญิง ...

ดิฉันเป็นส่วนหนึ่งของบุคลากรในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย
บูรพา จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี และกลายเป็นหลายๆ ปี
มีทั้งสุขและทุกข์คละเคล้ากันไป งานที่ทำบางเรื่องก็ราบรื่นไปได้ด้วยดี
แต่งงานบางเรื่องก็มีปัญหา มีเรื่องที่ทำให้ต้องแก้ไข แต่งานในทีมที่ดิฉัน
ได้ทำอยู่ก็ให้ความร่วมมือ ร่วมแรง ร่วมกันในการทำงาน มีปัญหาช่วย
แก้ไขหันหน้าคุยกันทั้งระดับผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา ทำให้
เกิดผลดีต่อผู้รับบริการ งานในหน่วยงานมีการวางแผน การทบทวน
ในการทำงาน บุคลากรในหน่วยงานมีความร่วมแรงร่วมใจทำงาน
ในสิ่งที่ได้รับมอบหมาย ถึงแม้หน่วยงานของดิฉันจะเป็นหน่วยงานเล็กๆ
ในโรงพยาบาลนี้ก็ตาม แต่หน่วยงานของดิฉันก็เป็นหน่วยงานหนึ่ง
ที่เป็นกำลังสำคัญเปรียบเสมือนเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของโรงพยาบาล
ที่ช่วยทำงานขับเคลื่อนไปด้วยกันกับอวัยวะอื่นๆ ของโรงพยาบาล
ได้ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด เพื่อส่งต่อ ณ จุดอื่นๆ ต่อไป
ซึ่ง ณ ที่แห่งนี้ก็คงจะขาดหน่วยงานใด หน่วยงานหนึ่งไปไม่ได้
จากการร่วมมือในหน่วยงานเล็กๆ ก็กลายมาเป็นการร่วมมือในหน่วย
ใหญ่ๆ ร่วมกัน ช่วยกันเพื่อขับเคลื่อนโรงพยาบาลของเราให้ไปได้ด้วยดี
ให้ไปถึงจุดหมายที่ตั้งไว้ และซึ่งในอนาคตอันใกล้ที่จะมาถึง คือ
การสร้างขยายตึกเพิ่ม ก็คงอีกไม่นานที่ชาวคณะแพทยศาสตร์เราทุกคน

เรื่องเล่า พลัง ACTIVE ประจำปีงบประมาณ 2558

จะได้เป็นตึกใหม่ที่ให้บริการผู้ที่มารับบริการและเป็นสถานศึกษาของนักเรียนแพทย์ต่อไป และตั้งเหตุการณ์ที่ได้ประสบด้วยตัวเอง ขออนุญาตไม่เอ่ยนาม ในอดีตที่ผ่านมา งานที่ดิฉันปฏิบัติได้ทำงานร่วมในทีมที่มีเพื่อนร่วมงานหลายคน ซึ่งต่างคนต่างความคิด ต่างวัย มีเพื่อนร่วม 2 คน ที่ไม่ทราบแน่ชัดว่า เกิดจากเหตุการณ์ใด ที่ทำให้เขา 2 คน เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้มีความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน และมีผลกระทบกับการทำงาน ทำให้งานบางอย่างเป็นไปอย่างไม่ราบรื่น มีแต่ คำว่า งานใครมัน งานนี้ไม่ใช่ของฉัน งานนี้เป็นของเธอ แม้กระทั่งเวลาเพียงแต่ไม่ถึงนาที ทั้งก่อนและหลังก็ไม่สามารถทำงานแทนกันได้ และสิ่งใดที่อีกฝ่ายลืมทำ ก็จะไม่ทำแทน ทำให้มีผลกระทบกับการทำงาน ไม่มีการประสานงาน ไม่มีความต่อเนื่องของงาน จนกระทั่งวันที่ทำให้พวกเขา 2 คน ได้มาปรับความเข้าใจกัน เป็นวันที่เพื่อนร่วมงานทุกคนมีความสุขมาก ไม่คิดว่าวันนี้จะเกิดขึ้นได้ แต่ในที่สุดเขาทั้ง 2 คน ก็ได้ปรับความเข้าใจกันในวันกินเลี้ยงปีใหม่ของแผนก เหตุการณ์ ก็คือ มีการจับของขวัญแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ซึ่งเขา 2 คน มีคนหนึ่งที่ได้ของอีกฝ่ายและอีกฝ่ายต้องเป็นผู้มอบของตัวเองแก่เพื่อน เขาทั้ง 2 ได้มอบและรับของขวัญซึ่งกันและกัน และเพื่อนร่วมงานต่างก็ตรึงเสียงดังด้วยความยินดี เขาทั้ง 2 ยิ้ม และได้ถ่ายรูปคู่กัน ได้นั่งทานอาหารในงานเลี้ยงด้วยกัน แต่คำพูดของเขาทั้ง 2 คนนั้น มิทราบได้ว่าเขาได้คุยปรับความเข้าใจกันเรื่องใด รู้แต่ว่าเขาทั้ง 2 คนได้หันหน้าพูดคุยกัน แล้วยิ้มหากัน ตั้งแต่วันนั้น เขาก็ได้ทำงานด้วยกันอย่างมีความสุข มีการร่วมแรงร่วมใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้งานขับเคลื่อนไปได้ด้วยดี มีประสิทธิภาพสูงสุด

เรื่องเล่าพลัง ACTIVE

MedBN	2558 - 02 - 99
ผู้แต่ง	พวกเรา ชาวแพทย์บูรพา
จำนวนพิมพ์	ตามงบที่กำหนด
ราคา	ไม่คิด...เพราะเราพร้อมแบ่งปัน และมอบให้เป็นที่ระลึก
บรรณาธิการ	ผศ.นพ.พิสิษฐ์ พิริยาพรรณ นพ.สมชาย ยงศิริ นพ.ปราการ ทัดติยกุล ดร.เวธกา กลิ่นวิชุด ดร.พวงทอง อินใจ
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	นางสาววชิราภรณ์ ทิพย์รักษ์
จัดพิมพ์โดย	คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ออกแบบ	หล้า - เอ - ชวิญ
สร้างกำลังใจ	ทีมคณะกรรมการตัดสินประกอบด้วย รศ.ดร. ศรีวรรณ ยอดนิล รศ.บุญร่วม ทิพพศรี ผศ.ศุภวัฒน์ ชื่นชอบ
พิมพ์ที่	บ้านคอมพิวเตอร์

